

CONTRA

nr 4 1992 (nr 104 från starten) årgång 18 Pris 25:–

**Reklamradio
bara ett delmål**

SÄNDNING

RADIO
NOVA
929

Irina Elkonin-Johansson
Maffian mördade JFK
Myten om rasismen

FRIHETENS RÖST
— för västerländsk demokrati —

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sju gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Anders Fjällström

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Tel 08-654 95 52 (även 08-751 56 26)

Telefax: 08-654 95 52 (ring oss innan Du faxar)

Frihetens röst (telefonvarare) 08-652 48 99

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år.

Inbetalas på postgiro 85 95 89-4

eller bankgiro 261-2638.

Finland: Minst 95 mark per år.

Finländskt postgiro 1125 82-9.

Norge: Minst 145 norska kronor per år.

Norskt postgiro 1 99 82 77.

Danmark: Minst 145 danska kronor per år.

Danskt postgiro 1 69 06 98.

Medarbetare

Styrelseordförande: Göza Månér

Redigering & Layout: Anders Fjällström

Redaktion: Christer Arkelors, Anders Fjällström,

Carl G. Holm och Benny Rung

Övriga medarbetare: Tommy Hansson, Bertil

Häggman, Bertil Lindblom, Alf Norbäck, Arne

Sundström, Roger Söderqvist, Heidi Torbergsen

samt Peter Hartvig, Köpenhamn, Allan C.

Brownfeld, Washington och Rune Westin, Sydney.

Annonser

Johannes Dirfeldt 0522-416 06

Länskontakter

Blekinge: Mats Mårtensson 0455-133 36

Bohuslän: Se Göteborg

Gotland: Alf Norbäck 0498-102 06

Gävleborg: Grethe Blomgren 026-27 31 23

Göteborg: Magnus Ekelund 031-84 70 21

Halland: Jörn Alwerud, 0346-620 46

Jämtland: se Västermanland

Jönköping: David Stavenheim 036-18 68 62

Kalmar: Se Jönköping

Kopparberg: se Gävleborg

Kristianstad: Ola Axelsson 0451-802 65

Kronoberg: Bengt Sjöberg 0372-147 21

Malmöhus: Mats Gunnarsson 0418-229 43

Norbotten: Elisabeth Olsson 0970-340 85

Skaraborg: Frank Wurm 0500-335 44

Stockholm: Claes Henriksson 08-761 28 36

Södermanland: Tibor Somogyi 0152-152 62

Uppsala: Hermann Schulze 018-35 81 28

Värmland: se Örebro

Västerbotten: Georg Norlin 0912-300 62

Västermanland: Herbert Forsström 090-245 98

D.o: Stanley Skoglund 060-56 89 65

Västmanland: Michael Berg 021-270 33

Älvsborg: Ewald Olsson 0531-112 65

Örebro: Karl-Edvard Heikvist 0581-132 22

Östergötland: se Jönköping

Danmark: Lise-Lotte Hartvig 31 10 88 72

Norge: Arne Styhr 02-56 08 86

Nyland: Roger Wessman 90-76 69 37

Österbotten: Joakim Förars 961-21 14 04

Presslagd 1992-06-02

Vänersborgs Offset AB, Vänersborg 1992

CONTRA-NYTT

Glöm inte namn och adress!

Vi får varje månad in flera prenumerationsinbetalningar, där avsändaren glömt att uppge namn och adress. Har inbetalningen skett från eget postgirokonto går avsändaren att spåra, men har den gjorts på posten är det omöjligt.

Glömt därför inte att uppge ditt namn när Du gör Din betalning. Får Du påminnelse, trots att Du vet med Dig att Du har betalat, kontakta oss! Orsaken till att vi inte kunnat notera Din inbetalning kan helt enkelt vara att namn och adress saknas på inbetalningskortet.

Dexter III

Nu är inspelningen klar av Carl-Anders Dexters tredje utgåva. På grund av Contras ansträngda ekonomiska läge blir det en kassett i stället för en LP-skiva.

Det har tagit lång tid, alldeles för lång tid, att få produkten klar. Det beror framför allt på att det tagit mycket längre tid än beräknat att lära oss utnyttja den tekniska utrustningen (personator, dataprogram etc) så att resultatet blir fullgott. Men ett visst drag av perfektionism – finslipande av detaljer som de flesta nog i alla fall inte märker – har också bidragit till förseningen.

Till nästa nummer räknar vi med att kassetten ska ligga klar för distribution. Då återkommer vi också med mer information. Bl a ska vi berätta om låtarna och om hur inspelningen gick till.

Vi vill även passa på att tacka dem som förhandsbeställt för stort tålamod. Det är faktiskt bara någon enstaka beställare som önskat få pengar tillbaka.

INNEHÅLL – CONTRA 4/1992

sid

- 3 **Reklamradio bara ett delmål**
Claes H. Nydahl om fri radio.
- 6 **Kamrat Erich och hans vänner...**
Hur hamnade Erich Honecker på Chiles ambassad?
- 8 **"Jeltsin är en produkt av kommunistpartiet"**
Intervju med Irina Elkonin-Johansson.
- 11 **Gula sidorna**
Aktuella smånotiser.
- 15 **Myten om rasismen**
Tommy Hansson granskar myten om den vitt utbredda rasismen.
- 18 **Svensk Socialistisk Samling**
Stefan Klenze tittar på svensk nationalsocialism efter kriget.
- 20 **Maffian mödade JFK**
Bertil Häggman framför argument för att maffian mördade Kennedy.
- 22 **Brev till Contra**
Contras läsare framför åsikter.
- 23 **Boknytt**

Reklamradio bara ett delmål

Regeringens förslag till s k Privatrado innebär att radion blir friare, men inte att den blir fri.

Tro inte att politikerna – oavsett politisk färg – själva kommer att nå insikten att Sverige behöver en fri radio/TV. Det är vi i den "granskande statsmakten" som ska ge politikerna spelregler som ger reell innebörd åt begreppet fri, självständig radio och TV. Precis på samma sätt som när pressen befriade sig själv från censur och kontroll för 160 år sedan.

Radio Nova upplevde några dramatiska dygn i april.

Natten mellan torsdag och fredag den 9 och 10 april satte tre herrar och en dam från statliga Televerket Radio på sina svarta baskrar, åkte från Stock-

holm till Vagnhärad och klippte av Radio Novas programledning.

Tre minuter över midnatt hade de lyckats med sin – som de tyckte – samhällsbevarande insats: Radio Nova tystnade

Därmed skedde det första avbrottet i Radio Novas dygnstruntsändningar sedan starten den 14 maj 1988, dvs på nästan fyra år.

Fyra och ett halvt dygn senare, klockan 11.39 på tisdagsförmiddagen den 14 april, var Radio Nova i luften igen – av egen kraft och utan att mediapolisen Televerket Radio kunde ingripa – med samma sändare och på samma frekvens som tidigare.

Friare men inte fri

De signaler som hittills getts från regeringen indikerar reklamfi-

nansiering 1993. Det är dock bara ett *deltmål* för Radio Nova. Mycket återstår för att uppnå den helt nödvändiga avreglering som även kommer att innefatta radio och TV i gruppen självständiga massmedier som arbetar på publicistisk/journalistisk grund, precis som pressen gör.

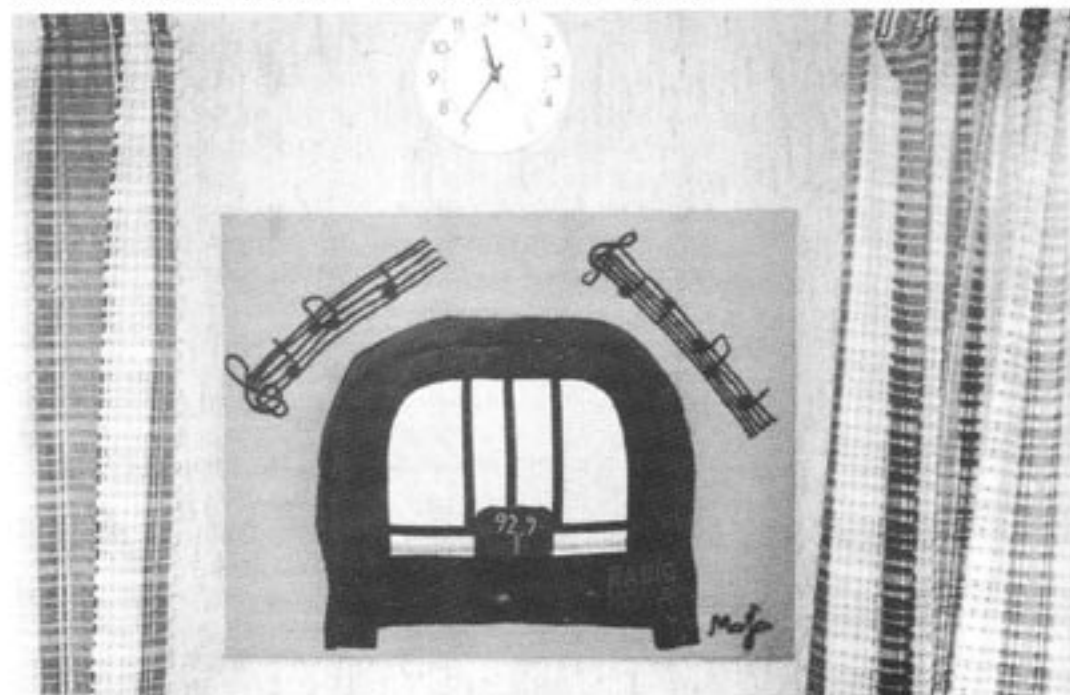
Reklamfinansieringen av seriöst arbetande allmänna nyhetstidningar är ingen ny företeelse. Den används därför att metoden, trots sina risker, ger stor journalistisk frihet. Inemot 80 procent av en tidnings intäkter kommer från sålt annonsutrymme, resten från prenumerations- och lösnnummerintäkter.

Reklambranschen fyller därför en stor och viktig uppgift genom att skapa merparten av de ekonomiska förutsättningarna som krävs för en fri svensk press!

Men reklamradio är inte det samma som fri, självständig radio. Av samma skäl som begreppet "fri press" inte definieras på grund av annonser eller inte, kan inte begreppet "fri, självständig radio" definieras på grundval av om radiostationen sänder reklam eller inte.

Ger en förening ut en annonsfinansierad tidning gäller exakt samma regler och juridiska ansvar för den publikationen som för Svenska Dagbladet eller Dagens Nyheter.

Den och många andra jämförelser måste ligga till grund för

Reklamfinansiering är bara ett delmål för Radio Nova. Regeringens förslag till s k Privatrado innebär att radions blir friare. Men inte att vi får en fri, självständig radio.

Vore det politikernas ambition att ge Sverige en fri radio finns det bara en lösning – att kopiera de regler som gäller pressen. Men då hade politikerna förlorat kontrollen över etermedierna...

lagstiftningen för etermedier i Sverige. Vidare måste den nya lagen ta full hänsyn till vad våra grundlagar och internationella konventioner föreskriver. Det gör inte det förslag om s k Privatradio som nyligen presenterats av kulturdepartementet. Det är synnerligen anmärkningsvärt.

I regeringens egna kommentarer till förslaget till ny eterlagstiftning sägs bland annat att det skulle ge Sverige "världens friaste radio".

Det är inte sant. Friare än idag möjligen, men det finns många länder runt om i världen med betydligt friare och mer liberal lagstiftning än den nu föreslagna.

Vore det verkligen regeringens ambition att ge Sverige världens friaste radio finns det bara en lösning – att i så stor utsträckning som möjligt kopiera spelreglerna för tidningarna att omfatta radio och TV, dvs att äntligen befria etermedia från all politisk censur och kontroll.

Men då hade samtidigt politikerna automatiskt tappat kontrollen över radion och TV:n, något som de naturligtvis inte är

intresserade av.

Det är trångt i etern, det går inte, säger politikerna. Detta är kvalificerat struntprat! Eventuell frekvensbrist beror inte på någon naturlag, som man gärna vill få oss att tro, utan främst på politikernas egna direktiv.

I stället för att ge order till Televerkets Frekvensförvaltning att med internationella hänsyn stuva om nuvarande frekvenser så att så många nya radiostationer som möjligt får plats, ger politikerna direktiv om att inga av de nuvarande radiostationernas frekvenser får flyttas. Vad blir då över på FM-bandet till den nya radion?

Som skäl för att inte flytta nuvarande stationers frekvenser har framförts att det kostar pengar. Det är inget godtagbart argument.

Att byta frekvens är inte svårare eller dyrare än att byta postnummer! Lyssnaren kan i god tid informeras om förändringen i stationens egna sändningar. De som inte nås på detta sätt kan stationen nå på andra vägar, t ex genom annonsering.

Det kostar en del, men inte

mer än då postverket enväldigt beslutar att byta postnummer. Sändarna för P1, P2 och P3 är i sammanhanget inte heller heliga, utan kan tilldelas nya frekvenser. Är lyssnarna intresserade av stationernas sändningar är det självklart att de rattar in sin radio för att ta del av dem oavsett var på FM-bandet de sänder.

Att kostnaderna under en tid ökar för staten genom merarbete för Televerkets Frekvensförvaltning är självfallet heller inget skäl för att förhindra eller försvåra en utvecklad yttrande- och informationsfrihet.

Regler som pressen

Lagstiftningen och regelverket för tidningarna har sitt ursprung i den befrielse från politisk censur och kontroll som skedde på 1830-talet, då tidningarna med *Aftonbladet* i spetsen insåg att dåtidens politiker inte var intresserad av en fri press.

Samma skäl till motstånd mot en liknande liberalisering av radio och TV kommer idag från den politiska statsmakten. Efter 160 år är det emellertid allmänt

erkänt i alla läger att den fria pressen är helt nödvändig i en öppen demokrati. Det är en fri radio/TV också – oavsett ägarstruktur och programinnehåll.

Lagstiftning, spelregler, praxis och rutiner som sedan länge gäller för tidningarna, ligger helt och hållet till grund för min syn hur lagstiftningen för radio och TV ska se ut.

Tryckfrihetsförordningen måste omarbetas så att den även omfattar etermedierna. Nya direktiv måste ges till Televerkets Frekvensförvaltning, så att nyetablerade stationer inte diskrimineras på grund av på ägarskap eller programpolicy, Sveriges Radio ska inte gynnas av tekniska specialregler.

Viktigt är att högre effekter tillåts på FM-bandet. Kan dagens s k lokalradio (P4) tillåtas sända med 60 000 watts effekt, ska det inte vara några hinder för en lokal station utanför Sveriges Radio att sända på samma villkor.

Helt avgörande är att Frekvensförvaltningen betraktar stationen som kund. Radiostationen ska själv bestämma sitt täckningsområde, precis som tidningarna gör.

En kommun är inte alltid ett självklart täckningsområde. Det är i stället tillgången på lyssnare och annonsörer som ska avgöra täckningsområdets omfattning.

Frågorna om radio och TV måste avpolitiserats och reduceras till vad de egentligen är: tekniska kommunikationsfrågor. Det är därför naturligt att de handhas av kommunikationsdepartementet – inte av utbildningsdepartementet, dit Olof Palme för övrigt en gång flyttade dem.

Att etablera en radiostation ska tillstånds- och registreringsmässigt inte vara krångligare, dyrare eller förknippat med andra villkor än om man väljer att starta en tidning.

Varje svensk medborgare har grundlagsskyddad rätt att starta

en tidning, stor eller liten. Utgivningsbevis utfärdas av Patent & registreringsverket i Sundsvall mot en stämpelavgift på några hundra kronor. Utgivningsbeviset gäller i tid och evighet, och staten har ingen möjlighet att dra in utgivningsbeviset.

Den allmänt accepterade synen är att ingen censur eller myndighetskontroll avseende en tidnings innehåll får ske i förväg. Däremot ska tidningens ansvarige utgivare i efterhand kunna stå till svars för vad som publicerats i tidningen om innehållet strider mot tryckfrihetslagstiftningen.

Den stora skillnaden mellan massmediet tidning och massmediet radio är det tekniska distributionssättet. För att inte ställa till kaos i etern är det enligt internationella konventioner och Europalagstiftningen tillåtet för en ansluten stat att reglera verksamheten, men uteslutande på tekniska grunder.

En koncession, dvs tillstånd att sända radio, måste likställas med en tidnings utgivningsbevis. Villkoren ska vara identiska, dvs den sökande ska vara svensk medborgare, inte ställd i konkurs och det ska finnas en ansvarig utgivare. Likaså ska en koncessionen, liksom tilldelade frekvenser, gälla i tid och evighet.

Det är bara om det visar sig nödvändigt av tekniska skäl som den frekvensförvaltande myndigheten får tilldela en annan frekvens – och då under förutsättning att den nya frekvensen täckningsmässigt är likvärdig den gamla.

En koncession ska inte kosta mer än de stämpelavgifter som PRV tar för tidningars utgivningsbevis. Staten har ju inga kostnader för att det finns radiofrekvenser i etern.

Däremot kan naturligtvis en registreringshållningsavgift vara motiverad, men inte i storleksordningen 50.000 kronor per år som föreslagits – en ren beskattning – utan en självkostnads-

avgift som torde hamna på måttliga 500 till 1.000 kronor per år och radiosändare.

En kommersiellt arbetande radiostation är, precis som en kommersiellt arbetande tidning, ett företag. Som ett sådant ska det inte särställas all annan näringsverksamhet i landet.

Regeringens förslag till tidsbegränsade koncessioner är inte bara hårresande utan förvånande, då det emanerar från en borgerlig regering som på alla andra områden inte har något till övers för planekonomi.

Koncessionstiden på fem år för alla radiostationer har regeringen tänkt ska upphöra vid ett och samma fastställda datum.

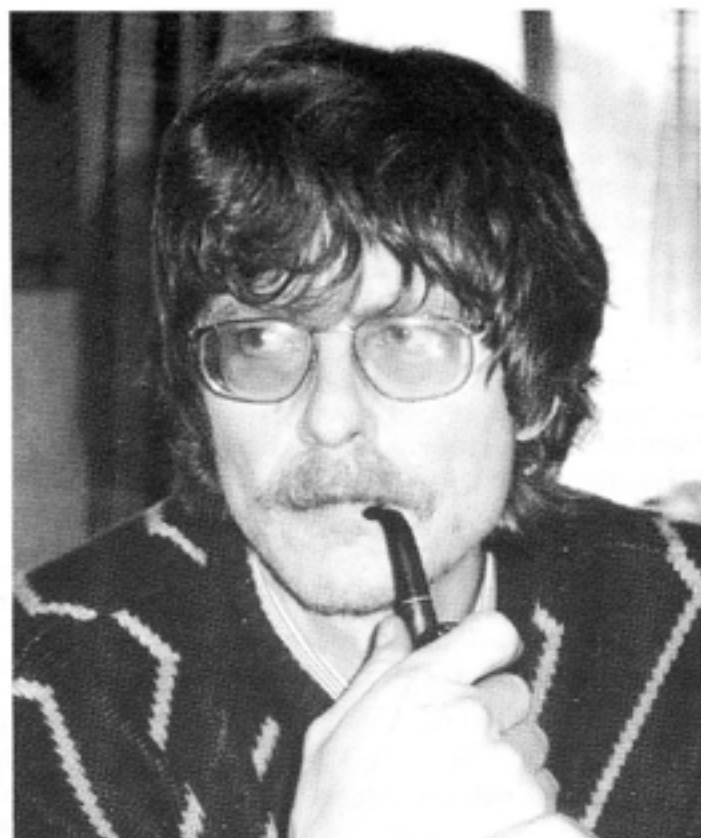
Vem skulle vilja investera i eller arbeta i ett företag som söker koncession år fyra och alltså bara har ett enda år på sig att verka? Och skulle någon överhuvudtaget vilja investera eller arbeta i ett företag som kanske inte överlever sin femårsdag för att en konkurrent betalar bättre till staten?

Kontrollen av etiken klarar radion själv, på samma sätt som tidningarna, genom egna organisationer. Efter mönster från pressen skulle de kunna kallas Radions Opinionsnämnd och Radioombudsmannen.

En mycket allvarligt menad varning är på sin plats. Det lär finnas planer på att slå ihop nuvarande radionämnd, kabelnämnd, närradionämnd och filmcensur till en supermyndighet med uppgift att övervaka all radio-TV- och filmverksamhet i Sverige.

Men våra politiker har lika litet att göra med radio och TV som med tidningarna att skaffa. Men tro inte att de kommer att nå den insikten själva. Det är vi i den granskande statsmakten som ska ge politikerna spelregler som ger reell innebörd åt begreppet fri radio och TV.

Precis på samma sätt som när pressen befriade sig själv från censur och kontroll för 160 år sedan. □

Det är vi i den "granskande statsmakten" som ska ge politikerna spelregler som ger reell innebörd åt begreppet fri radio och TV.

SVERIGESMYCKET

* 18 K GULD

* EXKLUSIVT

* GEDIGET

JAG BESTÄLLER FÖLJANDE 2,8 CM LÅNGA SMYCKEN I 18 KARAT KONTROLLSTÄMPLAT GULD:

...st Hängsmycke à 389,- Namn: .....

...st Örhänge à 389,- Adress: .....

...st Brooch à 389,- Telen: .....

Skicka beställningen till SVEGULD, Box 3372, 165 22 HÄSSELBY

Pris exkl. porto/exp. avgift. 2 veckors returrätt

Kamrat Erich och hans vänner...

Kommunisten, mördaren och förre diktatorn Erich Honecker befinner sig sedan länge på den chilenska ambassaden i Moskva. De tyska myndigheterna har krävt honom utlämnad för att ställa honom inför rätta – han är åtalad i Tyskland. Chilenske ambassadören i Moskva är fullblods-socialist och gammal utrikesminister i Chile under Allende. Han har tagit Honecker under sitt beskydd.

Chiles kristdemokratiske president Patricio Aylwin har avslöjats som en pappers-tiger. Mannen som efterträdde diktatorn Augusto Pinochet har hamnat i klorna på det lilla rabiata marxistpartiet och klarar inte ens av att näpsa en uppstudsigt ambassadör, som i sin kompromisslösa halstarighet riskerar att underminera de rysk-tyska diplomatiska förbindelserna.

Ambassadören, Clodomiro Almeyda, är Chiles "röde eminens" och har aldrig gjort hemlighet av att han i decennier har beundrat det kommunistiska imperiet.

Bonn vägrade att ta emot Moskva-vännen

Almeyda lärde en gång ut dialektisk materialism vid Universidad de Chile. Han praktiserade också sin marxistiska lära och blev utrikesminister 1970 när Salvador Allendes katastrofala regeringstid började i Chile.

Chile hade fram till dess inte några diplomatiska förbindelser med länderna i östblocket. Det ändrade Almeyda snabbt på och erkände allt som var rätt, från Sovjetunionen till Östtyskland. Han tillhörde de inom socialistpartiet som drev partilinjens så långt åt vänster att kommunisterna snart

stod till höger om Allende-regeringen.

Efter general Pinochets maktövertagande tillhörde Almeyda de första som fängslades. Han tillbringade 16 månader på fängelseön Dawson och i lägret Ritoque, innan han tilläts lämna Chile 1975.

Ingen har förstätt varför Moskva-vännen och marxisten Almeyda ville tillbringa sin exil i Bonn i Västtyskland. Den tyska regeringen under ledning av socialdemokraten Helmut Schmidt och med fridemokraten Hans-Dietrich Genscher som utrikesminister vägrade att ge honom asyl.

Erich Honecker utnyttjade situationen och bjöd över Almeyda till Öst-Berlin. Där bildades en organisation för "det antifascistiska Chile". Almeyda utnämnde sig själv till generalsekreterare i Folkfronten i exil.

Generalsekreterare Almeyda byggde under dessa år upp en nära vänskap med generalsekreterare Honecker. Almeydas parti hade aldrig bekymrat sig om demokratin och han fann sig därför bra tillrätta i Östtyskland. Mer än 2 000 chilénare verkade i Almeydas östtyska organisation. Deras barn studerade i Östtyskland och de tillhör nu de ledande inom de vänsterextrema grupperna i Chile.

En av Almeydas medarbetare, kommunisten Roberto Yanez, gifte sig med Erich Honeckers dotter Sonja. Paret bor i en typisk medelklassstadsdel i Santiago. Och det är dit Honecker begärt att han skall få flytta.

Almeydas värld bröt samman med Östtyskland

Clodomiro Almeydas värld bröt samman kort efter det att han återvänt till Chile. Det gjorde den när Östtyskland föll i bitar.

Han hade nyligen utnämnts till chilensk ambassadör i Gorbatsjovs Sovjet och beskrev sin förtvivlan över den tyska valutaunionen i tidningen *El Dia Latinoamericano*. "Natten mellan den 1 och 2 juli [1990] dog i praktiken den Tyska Demo-

kratiska Republiken... För oss chilénare som i många år bott där försvann vårt andra fosterland, vi blev berövade något viktigt, något som vi älskade och som var en del av oss själva... Därför är vi förtvivlade... Så mycket kunskap, så mycket energi, så många offer, så mycket skaparkraft och intelligens som har använts till ingen nytta. Men så får det inte bli. I det nya enade Tyskland måste det goda som den socialistiska strukturen lämnat efter sig tränga in i porerna och utgöra ett frö till rättfärdighet, förnuft och människovärde".

Det sammanbrutna Östtysklands sista försvarare var den idealiske samtalspartnern för Erich Honecker när hans sovjetiska vänner började försvinna, samtidigt som också den sovjetiska staten föll sönder.

För Erich Honecker själv kom inte slutet i form av ett folkligt uppror utan i form av ett enfaldigt försök från en partifientlig grupp, med hans egen kronprins Egon Krenz som ledare, att ta över.

Erich Honecker hyste inget tvivel om att Krenz var i sold hos de partiförrädare i Moskva som gjort Michail Gorbatsjov till generalsekreterare i Centralkommittén.

Trots det var det Michail Gorbatsjov som höll sin skyddande hand över Erich Honecker, så länge han hade makt att göra det. Det var inte bara ett oegennyttigt intresse. En rättegång mot Honecker skulle i förlängningen kunna leda till en rättegång mot Gorbatsjov.

Gorbatsjov bakom Honeckers flykt

Det låg alltså i Gorbatsjovs intresse att hjälpa Honecker ut ur Tyskland, där en rättegång hotade. Det var den sovjetiska armén, som ju fortfarande har trupper i östra Tyskland, som organiserade Honeckers flykt. Och det var Gorbatsjov själv som fattade det avgörande beslutet att sovjetarmén skulle hjälpa till.

Gorbatsjovs politiska dagar var räknade.

Boris Jeltsin ville däremot inte ställa upp. Han såg gärna att en f.d. generalsekreterare ställdes inför rätta och lekte väl med tanken att göra samma sak själv gentemot Gorbatsjov. Jeltsin hotade därför att gripa Honecker och utlämna honom till Tyskland.

Det var då Clodomiro Almeyda grep in. Mannen som ständigt dykt upp vid Honeckers mottagningar kunde nu gengälda tjänsten.

Almeyda drog slutsatsen att Östtysklands

Erich och Margot Honecker lämnar kliniken i Moskva, innan de flyr till Chiles ambassad.

sammanbrott berodde på att läget vid fronten mot kapitalismen tvingat fram en politik som i längden blivit ohållbar. Honecker hade haft en omöjlig uppgift. Han måste få beskydd.

Han skulle dessutom gärna få stöd i Tyskland.

Ett handslag med Honecker

Under 1980-talet var det många tyska politiker som rest till Östtyskland för att skaka hand med Honecker. Premiärministern i Saarland, en av de tyska socialdemokraternas stora affischnamn, Oskar Lafontaine var en av dem (Honecker själv är för övrigt född och uppvuxen i Saarland). Premiärministern i Niedersachsen, Gerhard Schröder, talade väl om Honeckers "förnuft". När dåvarande ordföranden i utskottet för mellantyska frågor, kristdemokraten Gerhard Reddemann, på 1980-talet

uttalade tvivel om det förnuftiga i att ta emot Honecker i Bonn, försökte SPD i förbundsdagen förklara honom misstroende. I Västtyskland diskuterades det om man överhuvudtaget fick anklaga statschefen i ett annat land för brottslig verksamhet.

Flykten till sjukdomen

Honecker tillgrep nu barmhärtighetsvapnet. I samarbete med sin vän Almeyda och sin hustru Margot förklarade han sig vara dödssjuk.

Det här var i mitten av 1989, när Michail Gorbatsjov utvecklade tanken att varje "folkdemokrati" själv måste lösa sina problem utan Moskvans hjälp. Moskva skulle inte ens sätta in sin armé om socialismen hotades i medlemsländerna i Warszawa-pakten.

En chockad Honecker lämnade överläggningarna i Ceasescus palats i Bukarest och flög hem till Berlin. Den sedan länge planerade operationen blev en flykt, en flykt till sjukdomen. Honecker visste att socialismen i Östtyskland inte skulle klara sig utan sovjetiskt pansar. Ingen kunde lita på den östtyska armén. Stasi-chefen Erich Miel-

ke klagade sedan årtal på den dåliga moralen hos soldaterna.

I Chile upprördes man över Honeckers öde. Ricardo Nunez, de chilenska socialisternas ledare, menade att Chile av humanitära skäl måste erbjuda sig att ta emot den sjuke Honecker. Hugo Ortiz de Filippi, ledare för Pinochet-anhängarna i det nu annars demokratiska chilenska parlamentet, förklarade att Honecker måste få asyl i Chile, för att slippa undan Helmut Kohls hämnd.

De ryska läkare som ställts till Honeckers förfogande ställde dock inte upp i komedin. Bortsett från en viss åderförkalkning var det inget fysiskt fel på Erich Honecker. Chilenarna kände sig kränkta av läkarnas utlåtande. Det gällde både västern och Pinochet-anhängarna. Deras beundran för Honecker byggde på att de tidigare irriterats av Helmut Kohls kritik

mot Pinochets polisstat.

Ja, Helmut Kohl hade i ett tal inför Chiles parlament förklarat att det gällde att göra upp räkningen med dem som var ansvariga för diktaturens våld, om man överhuvudtaget skulle kunna återupprätta rättsstaten. Det uttalandet gjordes med hänvisning till såväl Honecker som Pinochet.

Hugo Ortiz de Filippi uppfattade detta som en otillåten inblandning i Chiles inre angelägenheter.

Socialisterna ville å sin sida göra Honecker till "hedersgäst" i Chile.

Presidenten ställdes under tryck

Chiles president Patricio Aylwin ställdes nu inför hårt tryck. Om han gav efter för Helmut Kohls begäran att Honecker skulle utlämnas hotade socialisterna att lämna regeringen. Aylwin, kristdemokraten som under diktaturtiden i Chile, hållits under armarna av sina tyska partikamrater, gav efter. Det var ambassadören Clodomiro Almeyda som visade sig vara starkare än presidenten.

Hade situationen varit normal hade Tyskland kallat hem sin ambassadör i Santiago som protest mot Chiles agerande. Men tyskarna fortsatte t o m att betala u-hjälp till Chile. Den för Honecker-saken speciellt ansvarige James Holger förklarade att Chile inte hade någon brådska att lösa Honecker-saken.

Den tyske ambassadören i Santiago Wiegand Pabst framförde sina protester mot det chilenska agerandet och de chilenska tidningarna började vända. De skrev inte längre om den sjuke Honecker som var ett offer för systemet utan att det var Honecker som var ansvarig för systemet och diktaturen i Östtyskland. Men denna omsvängning påverkade inte president Aylwin.

Under tiden svängde Almeydas taktik i Moskva. Erich och Margot Honecker var inte längre ambassadens och Chiles gäster utan Clodomiro Almeydas privata gäster. De ryska myndigheterna, som gärna ville få slut på saken, påpekade att det inte fanns någon diplomatisk immunitet som omfattade ambassadörens privata gäster, varefter Almeyda vände helt om.

För ryssarna förklarade han att Erich och Margot Honecker inte alls var hans personliga gäster. Det var hans fru som tagit emot dem, när han själv var ute. Och inte kunde man väl begära att han skulle neka sin fru att ha gäster... □

Irina Elkonin-Johansson, veteran i kampen mot den ryska kommunismen:

"Jeltsin är en produkt av kommunistpartiet"

I trettio år har Irina Elkonin-Johansson bott i Sverige. Hon har varit en lika bestämd förkämpe för rysk kultur som hon varit motståndare mot det sovjetiska systemet. Under många år ordnade hon möten med ryska oppositionella på besök i Sverige inom ramen för kulturföreningen Gröna Lampan. Hon redovisar här sin syn på svensk anpasslighet till sovjetiska krav och några tankar om förändringarna i Ryssland under de senaste åren. Boris Jeltsin är en produkt av det kommunistiska systemet...

För ett år sedan träffade jag några ryska journalister på besök i Sverige.

De kom från tidningen *Smena* i Sankt Petersburg. De publicerade en lång intervju med mig under rubriken "Vi är inte emigranter utan sändebud". Det var den första gången som en tidning i Ryssland skrev seriöst om min verksamhet. Jag har själv sett mig som ett ombud för det riktiga Ryssland, det Ryssland som inte varit härtagat av kommunisterna. Därför känns en artikel som den i *Smena* som ett erkännande för min gärning i Sverige.

Förra gången man skrev om mig i Ryssland var det Komsomolskaja Pravda 1988 som skrev att jag försörjde mig som prostituerad. Inom parentes sagt ett ganska smickrande omdöme för en kvinna på då 65 år.

Folkets fiende fick inte studera kärnfysik

Du lärde Dig svenska i Ryssland – varför?
–Jag gick på musikkola och studerade även

på Tekniska Högskolan. Jag fick dock aldrig avsluta teknikstudierna. En dotter till en folkets fiende fick inte studera kärnfysik – min far dog i Stalins läger. Jag blev dock erbjuden att studera på vilken fakultet eller institution som helst – utom den för teknisk fysik. Därför hamnade jag på nordiska avdelningen vid Leningrads universitet och lärde mig svenska. Jag översatte bl a Gösta Berlings saga till ryska.

Du översatte böcker från svenska, men hade aldrig varit i Sverige. Så träffade Du Din svenske man, men fick ändå inte resa till Sverige, trots att ni var gifta...

–Jag var gift tre gånger i Ryssland. Min förste man dog i kriget. Min andre man försvann i Gulag. Med min tredje man gick det inte bra, så vi skildes. Men nu har jag varit gift 32 år med min nuvarande make. Han som tog mig med till Sverige.

Harry hade nog ursprungligen trott på Sovjetsystemet. Det var därför han skaffa-

de jobb på ett svenskt företag i Moskva. Men hans entusiasm för systemet svalnade snabbt. När vi träffades och sedan bestämde oss för att gifta oss, gjorde vi på det sätt som var möjligt i dåtidens Sovjet.

Jag hade en väninna som arbetade på myndigheten för registrering av äktenskap. Hon visste att jag skulle gifta mig med en svensk och var införstådd med detta. Hon rekommenderade oss att lägga passen – mitt inrikespass och Harrys svenska pass – i likadana läderomslag. Och mycket riktigt, hennes chef som skulle kontrollera saken ville inte medge att han inte kunde latinska bokstäver, så han lät det hela passera i tron att Harry kom från någon av de baltiska sovjetrepublikerna.

Men ett giftermål var inte nog för att få utresettillstånd. Jag blev nekad det flera gånger. Harry reste fram och tillbaka till Moskva åtskilliga gånger, utan att lyckas. Vi försökte med alla möjliga kontakter, men det blev avslag.

Irina kom till Sverige 1962. I två år hade hon då stängats med den ryska byråkratin innan hon fick lämna landet för att få flytta till sin man i Sverige.

Maken placerades på mentalsjukhus – svenske ambassadören ville tysta ner saken

Det var uppenbart att vårt förhållande väckte missnöje inom de ideologiska myndigheterna. Harry blev bjuden till en fest med de svenska kommunister som arbetade åt Radio Moskva.

Han fick en spetsad drink, öppnade fönstret för att kippa efter andan och minns bara att det direkt kom in människor med vita rockar som väntat utanför dörren. De förde honom till mentalsjukhus. Harry var borta. Det tog mig flera dagar att hitta honom.

När jag hittade honom hade man redan gjort en diagnos: Han hade bett att få kaffe – alltså var han narkoman. Han hade bett att få rakblad – alltså var han en självmordskandidat. Han hade begärt att få tandkräm – alltså var han alkoholist.

Lyckligtvis kom jag till mentalsjukhuset vid en tidpunkt när det bara fanns en jourläkare där – KGBs egen läkare var inte i tjänst. Genom detta lyckades jag få ut Harry från sjukhuset. Vi insåg att Harry skulle kunna få problem och begav oss därför till svenska ambassaden för att få hjälp.

Dåvarande ambassadören Ragnar Sohlman, som började sin tid i Moskva under Stalin och fortsatte under Krusjtjev och Brezjnevs, ville tysta ned att en psykiskt fullt frisk svensk medborgare tagits in på mentalsjukhus.

Vi fick uppfattningen att han gjorde allt för att vara de ryska myndigheterna till lags. Sohlmans ryskfödda maka fick inte ens ta kontakt med sin syster, som bodde i Moskva, så länge ambassadören var i livet. De båda damerna var nämligen av adlig börd och det passade sig inte att ambassadörens maka umgicks med en "folkets fiende".

Harry försökte stanna kvar för att hjälpa till att lösa frågan om utresetillstånd, men hans visum förlängdes inte. Jag fick tre avslag på mina utreseansökningar. Men sedan, 1962, var det ett litet töväder på gång. När svenska författare besökte Moskva tog de upp min sak hos chefsideologen Suslov, och då öppnades plötsligt dörren. De som tidigare förklarar varför jag inte fick lämna landet ringde nu själva upp och ordnade alla formaliteterna.

När kom Du till Sverige?

–Den 13 juni 1962 kom jag till Sverige med ett fartyg som en gång hetat S/S Molotov,

efter Stalins utrikesminister, men som 1962 hette Baltica. Fartyget var ursprungligen byggt i Tyskland. Då hade jag stångats med den ryska byråkratin i över två år för att få flytta till min man i Sverige.

Svenskarna anpassar sig – de är feiga...

Och i Sverige mötte Du den svenska slatheten och anpassligheten?

–När jag kom till Sverige hade jag redan en bas i landet. Jag kunde språket, jag hade en familj och jag kunde snart ordna ett lärarjobb i ryska vid universitetet i Göteborg.

Men det blev inte långvarigt. Sovjetiska representanter spred ut att jag – som var född i Petrograd och hade akademisk examen – inte kunde ordentlig ryska och var nästintill

analfabet. Och de tvingade dessutom fram att lektoraten vid universitetet skulle besättas av utsända från Sovjet.

Till att börja med var det partimedlemmar som saknade lärarskicklighet och kompetens. Men så småningom blev det åtminstone kompetenta lärare som besatte lektoraten i ryska vid våra universitet. Men de var naturligtvis kontrollerade och värvade av KGB innan de fick komma hit. Och tillstånd fick de bara i utbyte mot löfte om att stå till förfogande och lämna information och att de i undervisningen använde texter som gjorts av ambassaden.

När jag gjort en del översättningsjobb åt Svenska Institutet, bl a en turistbroschyr, vände sig ambassadrådet Nikolaj Statskevityj till institutet för att förklara att min översättning var usel. Statskevityj fanns med på listan över KGB-agenter i John Barrons bok och han hade tidigare utvisats från andra västländer.

Men i Sverige var han välkommen och tilläts påverka svenska myndigheters agerande. Statskevityj föreslog istället en annan översättare – en man som helt gick i

"Det finns mycket i Sverige som inger oro. Inte minst den växande nonchalansen mot arbetet som norm."

ambassadens ledband. Denne översättare anlitas än idag. Ett år såg den sovjetiska turistbyrå Intourist till att jag ströks ur resebyråernas förteckning över guider som kunde anlitas – en nog så viktig "försäljningskanal" för tolkar och översättare.

Sovjetiska ambassaden var naturligtvis också en viktig inkomstkälla för andra översättare och tolkar. Och den maktposition som detta gav utnyttjades. Det fanns de som vägrade att tolka vid evenemang som kulturföreningen Gröna Lampan ordnade, för att de skulle gå miste om ambassadjobb. En del av dem sa det rakt ut.

...men några har ställt upp!

Jag är besviken över att många av de svenska slavisterna också sålde sig åt det sovjetiska systemet. De accepterade att låta sig styras av sovjetiska intressen för att inte nekas inresevisum till Sovjetunionen. Och genom att de agerade som de gjorde och genom att de var den naturliga kontaktpunkten för ryssar som vände sig till utlandet för att vidga sina vyer bidrog de till att försena befrielseprocessen i Ryssland

med tio eller tjugo år.

Av de gamla svenska slavisterna var det bara Sven Wallmark som hade tillräcklig resning för att aldrig ge efter – och han fick mycket riktigt inte heller något inresevisum. Men Sven Wallmark blev ändå den som formade det svenska folkets bild av Sovjetunionen. Han lyssnade på Moskvaradion hemma i Härnösand. Hans karaktäristiska stämna var sedan den som i Dagens Eko presenterade det mesta av vikt som hände i Sovjetunionen.

Allt är väl inte anpasslighet?

–Nej, när jag för första gången skulle skaffa ett svenskt pass ville tjänstemannen skriva in att jag var född i Leningrad. Så stod det i mina ryska papper. Jag protesterade och förklarade att staden hette Petrograd när jag föddes. Saken kontrollerades med Kungliga Biblioteket innan jag fick Petrograd inskrivet i mitt pass. Då återstod att ange land.

Pass-tjänstemannen ville skriva SSSR, men då protesterade jag igen och hävdade att jag var född i Ryssland. Det ansåg han sig inte kunna skriva i passet, men han gick slutligen med på att inte skriva något land alls.

Jeltsin är en produkt av det kommunistiska partiet

Det har skett omvälvande förändringar i det som förut var Sovjetunionen under de senaste åren. Tror Du förändringarna kommer att bli bestående?

–Läget i Ryssland – och de övriga staterna som ingick i Sovjetunionen – är mycket osäkert. Vi vet inte vad som kan hända.

Visst är Boris Jeltsin bättre än Sovjetunionens gamla ledare. Han är en man "av folket". Han kan personligen avstå från en del av det privilegiesystem som kännetecknat Sovjetsystemet. Men vi får inte glömma att han är en produkt av det kommunistiska partiet.

Han har gjort sin karriär inom det kommunistiska partiets ram och när han var partichef i Sverdlovsk (som nu återfått sitt gamla namn Jekaterinenburg) var det han som gav order om att huset där den siste tsaren bott inann han mördades skulle rivas.

Alla i Ryssland har gått i samma skola. I Ryssland är det inte som i länderna i Östeuropa i övrigt att det ännu finns gamla människor som upplevt något annat. I 75 år har systemet jobbat för att skapa sovjetmänniskan. Och de har nästan lyckats.

Skolfoto 1932, då Irina var 9 år. Lärarinnan, Paulina Linde, kom från Danderyd, utanför Stockholm. Paulina Linde var en duktig pianist som undervisade vid Leningrads konservatorium, bl a en grupp musikkälvade barn inklusive Irina.

Hur skall det då vara möjligt att dra fram de skapande krafterna, de som skulle kunna bygga upp den fria företagsamheten? Det är svårt – mycket svårt – att bota Ryssland från den sjukdom som kallades kommunism. Det kommer att ta mycket lång tid innan landet fungerar som det bör igen.

Men trots allt, jag är mycket glad över att bedrägeriet skulle få ett slut under min livstid.

Gröna Lampan – en symbol för det fria ordet

Du har blivit mest känd för Din verksamhet inom Gröna Lampan. Varför Gröna Lampan?

–Den första Gröna Lampan var en förening för poeter omkring 1820. Pusjkin var en centralfigur. Gröna Lampan var då en symbol för det fria ordet.

Den andra Gröna Lampan var en litterär salong i Paris på 1920-talet. Den ordnade sammankomster för de intellektuella ryssar som befann sig i exil i Frankrike efter ryska revolutionen.

Den tredje Gröna Lampan var Radio Libertys sändningar till Ryssland.

Själv ordnade jag sammankomster för Gröna Lampan i Sverige. Där den ryska oppositionen kunde komma till tals. Där det Ryssland som inte kontrollerades av kommunisterna kunde komma i kontakt med svenskar och svenska media. Detta program kunde genomföras utan några som helst bidrag från svenska myndigheter.

Bland besökarna fanns ledande opposi-

tionella som Jurij Orlov, Alexander Ginsburg, Vladimir Bukovskij, Viktor Nekrasov, Vladimir Maximov och Julia Voznesenskaja. Flera av dem har för övrigt genom åren intervjuats i Contra i anslutning till sammankomster som Gröna Lampan ordnat.

Trettio år i Sverige

Du har varit trettio år i Sverige nu – vad har Du att säga om Ditt nya hemland?

–Jag trivs med allt det i Sverige som skulle kunna sammanfattas under rubriken "Du gamla – Du fria". Men det finns dessvärre också mycket som inger oro. Det som påminner om Sovjet. Under många år kunde jag följa sovjetiseringen – socialiseringen av Sverige. Inte minst den växande nonchalansen inför arbetet som norm. Det växte fram en sovjetisk-liknande slapphet, inte minst inom den kommunala sektorn, som jag såg som ett tecken på förfall. Det luktade Sovjet.

Jag kände mig inte heller skyddad av de svenska myndigheterna. De kunde hitta på vad som helst för att vara de sovjetiska intressena till lags. Jag kände inte att jag bodde i en självständig stat, utan i en halvkoloni. En av de ledande slavisterna i Sverige uttryckte sin egen och andras underdånighet rakt på sak en gång: Vi svenskar är fegisar.

Den underdånigheten har alltid varit olustig oavsett om den gällt myndigheter, privatpersoner eller tidningar.

Intervju: Carl G. Holm

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har sammanställts av Carl G. Holm. Den innehåller sammanfattningar och kommentarer till händelser i världen. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är sammanfattningar av originalkällan, försvitt inte annat markeras med citationstecken.

Slaget om friheten i etern inte vunnit

Entreprenörer som Jan Stenbeck (TV3) och Claes Nydahl (Radio Nova) har gjort stora insatser för friheten i etern genom att utmana systemet.

Systemet har försökt försvara sig, men fribytarnas kamp har tvingat systemet till reträtt. De har helt enkelt inte funnit sig i orimliga regler. Framgången har i bägge fallen varit total, de orättfärdiga inskränkningarna i yttrandefriheten, både när det gäller TV och radio, är på väg att falla.

Men regleringssamhällets fula tryne sticker ännu fram. De nya friheterna skall regleras. Det är ju ganska rimligt att den som anser sig förtalad av TV3, som riktar sig till Sverige, skall göra sin sak gällande vid svensk domstol och enligt svensk lag. Nuvarande uppläggning innebär att saken måste prövas i England enligt brittisk rätt, säkert med en jury som inte förstår ett ord svenska, trots att just nyanserna i språket skulle vara avgörande för bedömningen.

Den rimliga regleringen öppnar dock nya möjligheter för yttrandefrihetens fiender att ingripa. Den här gången dessvärre också med visst stöd från EG. Inom EG har de ledande byråkraterna ingen större tilltro till europeiska filmskapares och programmakares förmåga att dra publik. Och i ett enat Europa är det "oacceptabelt" att en stor del av TV-utbudet skall komma från Amerika. Därför har ett EG-direktiv för TV utfärdats som dels ställer upp regler för hur mycket reklam som får sändas, dels säger att mer än hälften av sändningstiden skall avse europeiska program.

TV3 har klarat sig ifrån dessa regler hittills, eftersom Sverige inte varit med i EG. Men i och med EES-avtalet skall de tillämpas även för program som sänds från England till Sverige. Därmed skulle TV3s inriktning kraftigt försvåras. Samma gäller de ekonomiska förutsättningarna för verksamheten. Reklamreglerna är så strik-

ta att det blir mycket svårt att få lönsamhet på verksamheten. Och i Sverige har dessutom JO Jan Pennlöv föreslagit att reklamreglerna skall skärpas ytterligare. Andelen reklamslag under exempelvis en långfilm skulle bli så begränsat att det knappast skulle löna sig att visa sådana.

Svensk ambassadör inte samarbetsvillig

Den svenske ambassadören i Caracas i Venezuela, Peter Landelius, har varit synnerligen ovillig att samarbeta med den lokala polisen i utredningen av ett självmord (eller eventuellt mord, enligt vad offrets anhöriga påstår) som inträffat i anslutning till ambassadörens residens.

En morgon hittades en 18-årig flicka, ett hembiträde som just fått sparken från ambassaden, hängd i ett rep på staketet utanför den svenske ambassadörens bostad. Hon var gravid.

Ambassadör Landelius åberopade diplomatisk immunitet och vägrade polisen att göra en ordentlig brottsplatsundersökning. Det enda han tillät var att polisen fick komma in och skära ned liket från staketet. Han vägrade sedan att uttala sig för den venezolanska pressen när den började skriva om saken.

Landstingsråd vill förbjuda svenska flaggor

Landstingsrådet Andres Käärik i Stockholm är folkpartist. Han är av estnisk börd. I hans föräldrars hemland kunde den som bara för fem år sedan vågade hissa den estniska flaggan dömas till arbetsläger i upp till fem år. Idag vajar den estniska blå-svart-vita fanan stolt i ett fritt land.

Den svenska flaggan har vajat i Stockholm sedan 1520-talet. Men inte så länge till om Andres Käärik får bestämma. Han har protesterat mot att taxichaufförer haft en svensk flagga på bilen. Det är enligt Käärik ett uttryck för rasism.

Det må vara att en inskränkt knäppskalle gör sådana uttalanden. Det skulle ju inte vara någon som tog notis om det. Men Käärik kan sätta makt bakom orden. Han hotade att Stockholms läns landsting skulle dra in beställningarna till Taxi Stockholms beställningscentral om inte taxiförarna tog bort sina svenska flaggor från bilarna. Landstinget, som svarar för färdtjänsten i hela länet, är taxis i särklass största kund.

Högt spel i Uddevalla

Den kommunala bostadsstiftelsen Uddevallahem satsar friskt för att få bra avkastning på sina pengar. Hittills dock utan någon större framgång – och med så höga risker

att revisorerna avstyrker ansvarsfrihet för styrelsen. En styrelse som liksom många andra politiska styrelser spekulerar friskt med andras pengar.

En av de inblandade har dock haft egna intressen i affären. Hans risktagande är också betydligt mindre.

Hela affären grundar sig på en affärsidé från en i Brasilien bosatt svensk affärsman. Han menar att det borde vara möjligt att transportera mineral till Sverige för anrikning i anrikningsverk i nedlagda svenska gruvor i Bergslagen. För att genomföra projektet behövs kapital som affärsmannen inte hade.

Men kapital hade Uddevallahem. Som bete på kroken satte affärsmannen upp att importen av mineralen till Sverige skulle ske via hamnen i Uddevalla. Genast ställde den politiskt kontrollerade styrelsen i Uddevallahem upp med 70 miljoner kronor, som placerades på affärsmannens konton på en bank i London.

Affärerna blev inte framgångsrika och pengarna togs hem till Uddevalla igen. Dock inte 70 miljoner utan bara 67. Tre miljoner hade försvunnit på kursförluster. Dessutom försvann några miljoner på uteblivna ränteintäkter. Totalt missade stiftelsen ungefär 5 miljoner kronor.

I år tänkte samme affärsman göra om operationen. Och Uddevallahem ställde upp igen. Denna gång fanns dock bara 67 miljoner kvar att satsa efter förra årets förluster. Sedan saken uppmärksammats i Uddevalla drog sig stiftelsen ur den och lyckades få tillbaka sina pengar.

Det kan noteras att Scandinavian Bank (S-E-Bankens filial i London) inte ville åta sig uppdraget att genomföra affärerna, på grund av deras karaktär. En mindre dansk bank gjorde det istället.

Vid årsskiftet 1991/92 lånade Uddevallahem ut ytterligare 30 miljoner till en svensk affärsman som behövde pengarna fyra dagar över årsskiftet. För det hade han lovat att betala 5 miljoner kronor, men betalade bara 2,5 (vilket dock även det är bra ränta på 30 miljoner för fyra dagar). Affärsmannen behövde pengarna för att hans schweiziska bank skulle kunna visa upp tillräcklig kapitaltäckning vid årsskiftet.

Affärerna har varit mycket infekterade i Uddevalla. Stiftelsens styrelse beslöt t ex att slänga ut de egna suppleanterna från ett styrelsemöte för att de inte skulle få onödigt insyn i affären.

(Bohuslänningen)

Polisen jagad av kronofogden

När polisen i Fagersta jagade skurkar trodde de att brottslingarna befann sig i en stugby. De slog till hårt och skoningslöst. Det misstänkta huset omringades av 40 poliser och skurkarna röktes ut med 40 tårgaspatroner. Två stugor i byn blev förstörda och oanvändbara under elva veckor. Haken var att det inte fanns några skurkar i husen. Polisen hade misstagit sig.

Stugbyns ägare Raimo och Solveig Kello-Aho fick kassera tårgasförstörda sängkläder och annan inredning för nära 50 000 kronor. En saneringsfirma som arbetade på uppdrag av Fagersta-polisen vill ha 180 000 kronor för sitt arbete.

Men polisen vägrar att betala. Rikspolisstyrelsen har meddelat Fagersta-polisen att den inte får betala några räkningar. Fagersta-polisen gjorde nämligen inget fel när den förstörde de två husen. Den trodde nämligen att det fanns brottslingar där. Och då har den rätt att göra ett ingripande.

Saneringsföretagets advokat har nu vänt sig till en inkassobyrå för att få betalt och nästa steg är att ärendet överlämnas till kronofogden, som då skall driva in fordran från Rikspolisstyrelsen, som hårdnackat vägrar att betala vare sig Kello-Aho eller saneringsföretaget.

Inga poliser saknas

När det gäller att slå till mot Frihetsfrontens lokaler i Stockholm råder ingen polisbrist. Vecka efter vecka kan polisen sätta

in styrkor på upp till femtio man för att slå till mot Frihetsfronten. Fronten finansierar sin högst seriösa verksamhet med att ordna fester i den lokal som man hyr i Vasastan i Stockholm. För det har fronten inget tillstånd. Trots att tillstånd saknas säljer man t o m öl på lokalen. Det här är uppenbarligen en mycket prioriterad sak för Stockholms-polisen, eftersom de stora

polisinsatserna kan sättas in gång på gång. Hela Stockholms-polisens inbrottsrotel, den som skall svara för utredning av alla inbrott i Stockholm, omfattar 30 man. Sjukast av alla

Vi svenskar är fortfarande sjukast av alla, åtminstone enligt en jämförelse gjord av Institut der deutschen Wirtschaft. Institutet har räknat den genomsnittliga frånvaron från jobbet för en industriarbetare i olika länder. Viktigast är sjukdom, men därtill kommer vård av sjukt barn, fackligt arbete etc.

Sverige toppar frånvarotabellen med 30 dagar (varav drygt 20 avser sjukdagar). Näst störst frånvaro har Norge med 23,7 dagar. Finland har 21,6, Danmark 13,6 (men där ändrades sjukförsäkringssystemet häromåret!) och Schweiz 12,7. USA klarar sig med 7,1 dagar och Japan har bara 4,3 dagars frånvaro.

Konkursgaranti eller fallskärm?

Det har rätt ovisshet vem som skall betala de överdådiga lönerna för de herrar, med Torbjörn Bååth i spetsen, som ledde A-pressen när den försattes i konkurs. Herrarna själva anser att de redan innan konkursen var anställda i bolaget Nescio, det bolag som tog över de friska A-presstidningarna.

Några entydiga bevis för att så var fallet har dock inte gått att uppbringa, och den socialdemokratiska partistyrelsen har agerat

för att så inte skall anses vara fallet. I så fall måste herrarna nämligen anses vara anställda av A-pressen, och då rycker den generösa konkursgarantin in. Den står för lönekostnaderna i konkursdrabbade företag med upp till 400 000 kronor per anställd och halvår.

Bååth et consortes vill dock helst slippa undan denna magra kaka och ser helst att de skall anses vara

anställda i Nescio. Då kan de kvittera ut miljoner och inte några fattiga hundratals kronor var. Oavsett vem som betalar är det inte fråga om att de skall behöva göra ett handtag för pengarna. Alla inblandade tycks vara rörande överens om att de skall hålla sig så långt borta från verksamheten som möjligt.

UTLANDS-NYTT

Gorbatjov om Brandenburger Tor

Det var inte länge sedan Michail Gorbatjov svarade på ett krav från Ronald Reagan, då amerikansk president, att Brandenburger Tor i Berlin skulle öppnas.

Gorbatjov skrev 1987: "Vid Brandenburger Tor kan man åskådligt se vilken kraft och vilket sant hjältemod som skyddet av den första tyska socialistiska staten på tysk mark kräver i försvaret mot klassfienden. Kampen mot socialismens fiender kommer aldrig att upphöra och vi kommer att vara de gränssoldater som gav sitt liv för det socialistiska DDR evigt tacksamma."

Konkurrens gav bättre arbetsförmedling

Sverige har anslutit sig till en internationell konvention som säger att arbetsförmedling skall vara en offentlig monopolverksamhet. Konventionen förnyas automatiskt med vissa mellanrum, om inte konventionsstaten säger upp sitt deltagande. Det gjorde Sverige för några månader sedan. För att öppna dörren för fri konkurrens också på arbetsförmedlingsområdet.

Anledningen till att konventionen skapades var ursprungligen att få stopp på rena lurenrejeriverksamheten. Den som behövde ett arbete lurades att betala en stor avgift och fick ändå inget erbjudande om arbete. Konventionen sköt så att säga mygg med luftvärnskanon. För att komma till rätta med skojare gav konventionen monopolskydd åt en ineffektiv statlig byråkrati, som i brist på konkurrens kunde lägga sig till ro och glömma bort allt vad effektivitet och servicetänkande innebär.

I Danmark avskaffades arbetsförmedlingsmonopolet för några år sedan. Under livliga protester från facket och socialdemokraterna. Protesterna har dock tystnat och Metallindustriarbetareförbundet har nu t o m startat en egen privat arbetsförmedling.

Det blev inget stort genomslag för de privata arbetsförmedlingarna i Danmark. Men blotta möjligheten att en sådan konkurrens skulle dyka upp satte fart på den statliga danska arbetsförmedlingen. De privata entreprenörerna har ett svårt underläge i sin verksamhet. De måste ta betalt för sina tjänster (normalt av arbetsgivaren).

Medan däremot statens arbetsförmedling (även i Danmark) är gratis. Innan marknaden släpptes fri fanns också själva monopolställningen som skydd. Nu klarar sig arbetsförmedlingen genom att den är till 100 procent finansierad av staten. Men blir den alltför usel kan de privata entreprenörerna ta över.

I Danmark är man nu mycket nöjda med den nya lagen – det gäller både facket och arbetsgivarna. Och det trots att det inte hänt så mycket på marknaden. Lagen har skrämmt den offentliga arbetsförmedlingen till ökad effektivitet.

Sanningen om KGB och ortodoxa kyrkan

Det har länge talats om att den ryska ortodoxa kyrkan skulle vara mer eller mindre styrd av KGB. Nu, efter den misslyckade

statskuppen i augusti förra året, öppnas KGBs arkiv och ger svart på vitt att så var fallet.

Det var i februari i år som de första avslöjandena kunde göras, avslöjanden grundade på KGB-dokument.

Det visade sig att KGB hade nästlat sig in mycket centralt i kyrkan. Metropoliterna Pitirim, Filaret och Juvanalij arbetade alla åt KGB. Pitirim var chef för Moskva-patriarkatets tryckeriavdelning och kontrollerade därmed kyrkans trycksaksproduktion. Juvanalij var chef för kyrkans utlandsavdelning och kunde därmed kontrollera samtliga utlandskontakter. Inklusivt dem där utländska kyrkor vände sig till ryska ortodoxa kyrkan för att ge stöd till en förtryckt kyrka i ett ateistiskt land. Den som gjorde så hamnade direkt hos KGB.

När ryska ortodoxa kyrkan skickade representanter på internationella kyrkliga sammankomster var KGB alltid väl företrätt. I KGB-arkiven finns bl a rapporter från Kyrkornas Världsråds centralkommitémöten. Agenterna arbetade också aktivt och hindrade ibland resolutionsförslag som skulle kunna uppfattas som angrepp på kyrkorna i de socialistiska länderna.

Kommunister stöder senterpartist

Gammeldemokraterna i Norge, NKP, har förklarat att de anser Anne Enger Lahnstein vara den bästa statsministerkandidaten vid stortingsvalet nästa år. Tidigare har de norska nazikollaboratörernas egen tidning *Folk og Land* gett sitt stöd till Lahnstein. (De danska gammeldemokraternas tidning heter lustigt nog *Land og Folk* – det är mer än en tillfällighet).

Lahnstein har framförallt gjort sig känd som en rabiat EG-motståndare, men står också när det gäller frågor som energi, miljö, jordbruk, utrikeshandel osv på den linje som brukar vara gemensam för kommunister och nationalsocialister och i konflikt med den linje som förespråkas av Arbeiderpartiet, Høyre och Fremskrittspartiet i Norge. Tyvärr måste vi konstatera att denna utvecklingsfientliga politik vunnit stor uppslutning i opinionsundersökningarna i Norge.

(*Fremskritt, Oslo*)

Kommunistiska penningbekymmer

I det kommunistiska Vietnam försöker man bekämpa inflationen (den är nere på mellan 50 och 100 procent nu, för några år sedan var den närmare 1 000 procent) genom att inte trycka nya högre valörer på sedlarna. Den största sedeln som finns är på 5.000 dong. En krona är värd ungefär 2.000 dong, så det är ganska otympligt att göra stora affärer. För ett par svenska tusenlappar får man en hel resväska med vietnamesiska 5.000 dong-sedlar. Trots allt förtjänar det att noteras att den sjunkande inflationen leder till att pengar börjar användas i ekonomin igen. När inflationen rasade som värst var det nästan bara byteshandel – alternativt amerikanska dollar – som användes i Vietnam.

(*Institutional Investor, New York*)

Tysk delning kostade också

Vi läser nu ofta om klagomål på kostnaderna för Tysklands enande. Men ett delat Tyskland var inte heller gratis, påpekar förbundsregeringen i Bonn, som räknat ut att den stått för extrakostnader på 400 miljarder D-mark (1.500 miljarder kronor) under de senaste fyrtio åren. Dyra delposten är olika stöd till Berlin på sammanlagt 349 miljarder mark. Regionalpolitiskt stöd till gränsområdena mot Östtyskland kostade 35 miljarder mark, transportsubventioner och avgifter till de östtyska myndigheterna för transitering 13 miljarder. Direkt hjälp till Östtyskland, inklusive de pengar som betalades för att friköpa politiska fångar i Öst, kostade 10 miljarder mark.

Stalin faller och...

Stalin- och Lenin-statyer faller på löpande band i Ryssland, de forna republikerna i Sovjetunionen och i satellitstaterna. Vad kommer i deras ställe? Gammelbolsjeviken Jakov Michailovitj Sverdlovs (som gav namn åt staden Sverdlovsk, som under tsartiden och idag återigen, hette Jekaterinenburg) staty i Moskva har ersatts med ett träkors och texten "Till minnet av dem som dog för Ryssland och friheten i kampen mot bolsjevismen".

(The Economist, London)

Socialister i Spanien

är misstänkta för att ha finansierat sin senaste valkampanj genom att ett närstående företag skickade luftfakturor till diverse storföretag, fakturor för "konsulttjänster". Tjänsterna bestod i att socialistpartiet i regeringsställning inte skulle göra livet surt för företagen ifråga. Frågan är uppe i spanska högsta domstolen.

Juan Guerra är en ledande socialist, bror till partiets tidigare vice partiledare, som dessutom var vice premiärminister. Juan Guerra själv hade ingen tjänst i den offentliga förvaltningen, men hade ändå kontor hos departementen och fungerade som allmän påtryckare.

Det skall tilläggas att oppositionspartierna i Spanien inte heller går fria för korrupsionsanklagelser, men eftersom de inte suttit vid makten är konsekvenserna av denna inte så långtgående som det som gäller socialistpartierna.

Socialistisk sjukvård

När en nypensionerad kvinnlig lärarinna vände sig till kliniken vid Karl-Marx-Uni-

versitetet i Leipzig för en operation mot kärlekkramp förklarade professor Hauenstein vid kliniken rakt på sak den socialistiska kalkylen bakom sjukvården: "Du inbillar väl dig inte att vi ska ställa upp med antibiotika eller t o m låta operera dig? Hur gammal är du? Sextio år - då har du ju levt ditt liv. Vad vill du ha ut mer av det? Nu är du en belastning för samhällsekonomin och dessutom dör nästan varannan av hjärtkollaps."

Hauenstein fortsatte att förklara att det var olämpligt att "skvallra" om det besked patienten fick, skulle hon göra det "skulle alla förstå att hon led av vanföreställningar, och det vet ju alla var sådana personer hamnar." I klartext alltså mentalsjukhus för den som inte underkastade sig direktivet att hålla tyst om att en sextioåring inte var värda nästan några sjukvårdsresurser alls i den socialistiska kalkylen.

(Deutschland Magazin)

Arkiven förstörda

Under den sista tiden som "självständig" stat passade östtyska myndigheter på att förstöra alla arkiv om arméns spioneri i Västtyskland. Stasis arkiv om medborgare i Östtyskland och i Väst finns i stort sett bevarade, och de är i princip öppna för dem som är registrerade samt för vissa andra ändamål.

När det gäller det militära spioneriet hann myndigheterna med att förstöra arkiven innan de föll i det demokratiska Tysklands händer. Det var under kommunisten Hans

Modrows kortvariga tid som östtysk premiärminister som ordern om arkivrensning gavs.

Det var försvarsministern i Modrows regering, amiral Theodor Hoffman som skulle verkställa ordern. Den hade dock inte verkställts när Modrow ersattes av den förste (och siste) demokratiskt valde premiärministern i Östtyskland Lothar de Maizière. Ny försvarsminister blev Rainer Eppelmann. Eppelmann överlade i frågan med sin västtyske kollega Gerhard Stoltenberg och kom fram till att bara de akter som berörde östtyska medborgare skulle förstöras.

De akter som rörde minst 138 västtyska medborgare som arbetade med militärt spioneri åt den östtyska regimen skulle bevaras. Det officiella motivet för att förstöra de östtyska akterna var att "förhindra att andra underrättelsetjänster skulle komma över namnen och genom utpressning tvinga agenterna i sin egen tjänst".

Den ordern nådde dock aldrig fram till chefen för östtyska arméns spioneri, vid den här tiden Alfred Krause, enligt vad han själv berättar (om man nu skall tro honom, han kan ha haft helt andra motiv för att uppge att ordern aldrig nådde honom).

Krause avrapporterade sitt uppdrag med aktförstöring som fullgjort den 13 september 1990. Den 14 september förbjöd försvarsminister Rainer Eppelmann all ytterligare förstörelse av handlingar. Enligt Krause fanns det dock inget mer att förstöra vid den tidpunkten.

(Deutschland Magazin)

Myten om rasismen

- En vettvilling eller möjligen flera beskjuter invandrare.
- En grupp som kallar sig Vitt Arisk Motstånd (VAM) torgför ett budskap som predikar våld mot icke-vita personer och judar.
- Den franske akademikern Robert Faurisson, som påstår att den nazistiska förintelsen av judar aldrig ägt rum, inbjuds till Sverige av socialdemokraten Ahmed Rami från Radio Islam.

Är ovanstående företeelser tecken på att rasismen och nazismen har vind i seglen i Sverige? Knappast. Att så skulle vara fallet är till större delen en myt som skapats av massmedia.

Opinionsbildningen mot vad som allmänt kallas "rasismen" är för stunden synnerligen omfattande.

Det finns ingenting som är mer politiskt korrekt än att delta i den opinionsbildningen. Och för all del – det är inte fel att protestera mot intolerans och våldsmentalitet som riktas mot invandrare och personer med färgad hud.

Men att rasism och nazism (en förkortning för nationalsocialism) skulle på allvar vara på frammarsch i Sverige – det är inget annat än en myt, låt vara en seglivad och inte helt orimlig sådan. Låt oss för det första analysera ordet "rasism".

Vad betyder det? Det innebär en åskådning som hävdar att vissa folkslag – som oegentligt kallas för "raser" – är överlägsna andra. Med nationalsocialistisk terminologi är den så kallade ariska, alternativt germanska, rasen överlägsen alla andra folkslag och därför destinerad att härskas

över dessa. Detta är rasism.

Det behövs inte stor tankeverksamhet för att inse att de personer som i Sverige hyser denna uppfattning utgör ett ytterst litet fåtal. Allmänna fördomar och aversion mot invandrare och flyktingar förekommer i betydligt större omfattning – men det är inte nödvändigtvis uttryck för rasism.

Patetiska spillror

Det har ända sedan krigsslutet 1945 varit populärt och massmedialt säljandet att måla upp nationalsocialistiska hot.

Det betraktas som massmedialt säljande att måla upp nationalsocialistiska hot.

När fascistiska och nationellt extremistiska grupperingar och individer i Europa inbjöds till sammankomster i Malmö på 1950-talet under Nysvenska rörelsens ledare Per Engdahls överinseende, talades det om en uppvaknande hitlerism. "Den blinde siaren" Engdahl, som på sin tid var en stor beundrare av Benito Mussolini, utpekade som en ny "Führer". Vilket naturligtvis var en stor överdrift.

För övrigt låg nynazismen och nyfascismen i träda under hela 1960-talet. De grupper som fanns – såsom nysvenskarna och

Sveriges nationella förbund (SNF) – rönkte obetydlig uppmärksamhet. Ett undantag var när tidningen *Expressen* i mitten av 1960-talet på fullt allvar hävdade att en naziinspirerad kamratförening som hette Carlbergsska stiftelsen (efter civilingenjören Carl Ernfrid Carlberg) förberedde en statskupp i Sverige. Stiftelsens ledare var Björn Lundahl.

I början av 1970-talet blev det Nordiska rikspartiet (NRP), en uttalat nationalsocialistisk organisation, som tog över rollen som ledande nazispöke. Gruppen, som

leddes av makarna Göran Assar och Vera Oredsson i Strängnäs, hade viss extern verksamhet med bland annat försäljning av tidningen *Nordisk kamp* samt rockslagsmärken. Största uppmärksamheten kom 1974, då bagarlärningen Timo Stamblewski dömdes till fängelsestraff för att ha placerat rökbomben på China-biografen i Stockholm samt hos den antitotalitära organisationen Demokratisk Allians.

Idag är grupper som Nysvenska rörelsen, Sverige nationella förbund och Nordiska rikspartiet patetiska spillror av ett

förflutet som aldrig varit mer än blygsamt.

Det sökarljus som riktats mot dem har till största delen kommit från sensationsförstående massmedier med behov av att sälja lösnummer eller pressa fram "scoop". Detta är särskilt tydligt när det gäller Jan Guillous och Jan Schermanns program *Kalla fakta* i TV4 i slutet av förra året.

Här försöktes leda i bevis att det existerade en dold sammansvärjning mellan den nationellt konservativa diskussionsklubben Ungsvenska klubben och vissa moderatpolitiker inklusive Margaretha af Ugglas. *Kalla faktas* konspirationsteori var så uppenbart bisarr att den synes ha självdött.

Ett hot?

De rasistiska och/eller nationalsocialistiska grupperingar det talas mest om i skrivande stund är VAM, Sveriges framtid, Kreativistens kyrka samt Radio Islam. Låt oss nu studera dessa "rörelser" i syfte att utröna om de möjligen kan tänkas utgöra – nu eller i en framtid – ett hot mot demokratin i Sverige.

VAM är för det första ingen egentlig organisation utan en löslig sammanslutning av personer som är militanta motståndare till invandare samt icke-vita folk och judar. I VAMs tidning *Storm* hette det i nr 4 1991:

"Eftersom VAM inte använder sig av någon form av s k 'medlemskap', utan vänder sig till de få som är villiga att offra svett och blod i kampen, så lämnar det oss med en fanatisk skara militanta vita aktivister. Av dessa så är det några som kommer att leda de andra i stridens hetta."

VAM bygger på idén att "ett osynligt brödraskap" bestående av små kampceller skall bildas över hela landet. Det som skall bekämpas är något som kallas ZOG (Zionist Occupation Government), alltså ett slags judisk världsregering som i VAM-fanatikernas fantasi styr jorden.

VAM hämtar sin förebild från en organisation i USA som går under namnet The Order och som startades av en person vid namn Robert J Matthews. The Order har bland annat ägnat sig åt bankrån för att skaffa pengar och mördat politiska meningsmotståndare.

Efter mordet på den kände judiske radiomannen Alan Berg 1984 slog FBI till och grep ett stort antal personer med anknytning till The Order. Matthews själv döddades i en skottväxling med polisen, medan anhängare till honom ådömdes långa fängelsestraff.

VAMs motsvarighet till Matthews är 23-åringen Klas Lund, som 1985 dömdes till åtta års fängelse för dråp sedan han varit med om att misshandla en person, Ronny Landin, till döds i Nynäshamn. Sedan Lund kommit ur fängelset ledde han ett bankrån i Vemdalen, greps och åtalades sommaren 1991 tillsammans med en meningsfrände vid tingsrätten i Sveg. Han dömdes till sex års fängelse.

Radio Islam

Sveriges framtid leds av Leif Larsson, ursprungligen från Katrineholm och tidigare aktiv i NRP. Denna grupp har förknippats med ett slags militant kommando som

Sverige framtid ger ut en tidning med samma namn.

Kreativistens kyrka anförts av Tommy Rydén, som är bosatt utanför Jönköping. Också denna gruppering hämtar sin förebild från USA – Church of Creator (Skaparens kyrka) som leds av en man vid namn Ben Klassen. Rydén har tidigare varit verksam inom ramen för exempelvis VAM, Bevara Sverige svenskt (BSS) och Sverigedemokraterna. Han kallar sig präst.

Kreativistens kyrka, som är baserad främst i Jönköping och Karlstad, utmärks av ett fanatiskt rastänkande med "den vita rasen" som utvald av Gud, medan alla andra raser är mindervärdiga. Denna "kyrka" ger

Vårt land hotas inte av någon rasistisk/nationalsocialistisk sammansvärjning. Men det finns naturligtvis anledning för polisen att hålla våldsbenägna grupper under uppsikt.

i olika tidningsartiklar kallats Gardet, men som sannolikt inte existerar.

Larsson har gjort sig känd som en aggressiv ung man som i olika sammanhang talat om vikten av en elitistisk kamp med vapen i hand mot utlänningar och mindervärdiga "raser". En förebild för Larsson och Sverige framtid – såväl politiskt som militärt – är den vänsterextremistiska terrorrörelsen Irish Republican Army (IRA) i Nordirland.

Leif Larsson har i likhet med VAM och Klas Lund ofta figurerat i medierna och synes ha ett väl utvecklat sinne för marknadsföring. I slutet av 1991 åtalades Larsson för grov misshandel av en meningsmotståndare och dömdes till fängelse.

ut publikationen *Rahowa*.

Medan nämnda tre organisationer kan avfärdas som lösliga sammanslutningar med högst något femtiotal något så när aktiva medlemmar, så finns det kanske större anledning att ta Radio Islam och dess eldsjäl Ahmed Rami på allvar.

Rami, som tillhört Socialdemokratiska arbetarpartiet sedan 1980 men utestlöts då partiledningen fick reda på att han fanns i registret hos partiavdelningen i Mälarhöjden, kom till Sverige 1973 på falskt pass och med falskt namn. Han har uppgivit att han är född i Marocko 1946.

När han kom till Sverige påstod han att han varit med i en statskupp mot kung Hassan i Marocko och hotades av döds-

straff. Denna förmodligen helt fiktiva uppgift accepterades av polisen och Rami fick stanna i landet som flykting.

Rami blev 1977 svensk medborgare och valdes tidigt till ordförande i Arabiska studentförbundet i Sverige, senare omvandlat till Svensk-islamiska förbundet, vilket ligger bakom den ökända närradiokanalen Radio Islam.

Det var Rami som i mars i år inbjöd biträdande universitetsprofessorn (som är avstängd från sin tjänst i Frankrike) Robert Faurisson att tala i Sverige under temat "förtintelsen och gaskamrarna har aldrig existerat". Sedan Faurisson körts iväg från ett planerat möte i Enskede fick han göra sig hörd i Radio Islam.

Radio Islams och Ramis bärande tanke är judarnas och judendomens bottenlösa ondska. I oktober 1990 dömdes han i Stockholm till sex månaders fängelse för hets mot folkgrupp men fortsatte sin verksamhet från fängelset. En av Rahmis måltavlor är riksdagsman Jerzy Einhorn (KdS), känd cancerläkare med judiskt påbrå.

Otrevliga fenomen

Förvisso är VAM, Sverige framtid, kreativistens kyrka och Radio Islam (och andra organisationer med liknande budskap) synnerligen otrevliga fenomen. Ett betydande antal människor har drabbats av våld utfört av ligister med någon form av anknytning till – idémässigt eller praktiskt – dessa och likande organisationer/grupper. Några har dött. Självklart finns det anledning för polisiära myndigheter att noggrant observera vad dylika extremister sysslar med, och medvetna demokrater har alltid en plikt att motarbeta demokratins fiender och subversiva element.

Ändå måste det sägas att man bara gör de här beskrivna grupperna och människorna en tjänst genom att beskriva dem som ett hot mot vår demokrati. Här har press och etermedia ett stort ansvar. Genom att ge otillbörligt stort utrymme åt tokskallar som Klas Lund och Leif Larsson och deras koterier och sätta dessa i samband med allmän kritik mot svensk invandarpolitik skapar man en helt felaktig bild av vad som händer i Sverige. Ty sanningen är att vårt land på intet sätt hotas av någon rasistisk/nationalistisk sammansvärjning med "lasermannens" våldsdåd som en extrem yttring!

Det finns ett smärre antal fanatiska sekter och personer med mer eller mindre grumliga rastankar, men som i själva ver-

ket mer är psykiatriska än politiska fenomen. Det finns också en allmän fördomsfullhet och rädsla gentemot främmande inslag i vår kultur, men som inte behöver vara rasistisk.

Det finns slutligen även ett utbrett och berättigat missnöje med svenska regeringars invandarpolitik, som främst under 1960- och 1970-talen lett till en okontrollerad invandring där ett okänt antal personer passerat som politiska flyktingar utan att vara det. Den officiella svenska politiken har utmärkts av såväl idealism som en pinsam okunnighet.

Välgrundad kritik

Att det finns seriösa och demokratiska partier och personer som vågar rikta välgrundad kritik mot det svenska flykting- och invandreländet, där invandrare ibland tvingas tillbringa åratals i koncentrationslägerliknande förläggningar och leva på socialbidrag, är ett sundhetstecken.

Det gäller att inte blanda ihop tokskallar med deras förvirrade rasteorier med den seriösa kritiken av svensk invandarpolitik.

Att förutsättningslöst diskutera och kritisera denna kan aldrig vara rasism! □

Förbud inte lösningen!

Det har diskuterats, bland annat i riksdagen, om förbud är rätta medlet att komma till tals med invandrarfientliga/rasistiska rörelser och grupper. Det kan på goda grunder hävdas att förbud är en dålig lösning på detta problem, något som understryks av forskares bedömningar.

– Fil dr Heléne Löw, historiker verksam vid Göteborgs universitet, sade i en intervju som publicerades i *Länstidningen* i Södertälje den 19 mars 1992:

– Det är meningslöst att förbjuda denna typ av organisationer. Effekten kan bli att de trappar upp våldet i stället. Det visar erfarenheten från andra länder.

Löw har skrivit en akademisk avhandling om nationalsocialismen i Sverige och har noga följt nynazismens utbredning under senare år. Personer som blir medlemmar i grupper typ VAM eller Kreativistens kyrka beskriver hon som udda individer men inte nödvändigtvis svaga. Genom samvaro med likasinnade i sektliknande sammanhang får de en social trygghet och meningsfull identitet.

Heléne Löw bekräftar att VAM inte är någon organisation utan en löslig grupp med kända terroristiska förebilder. Hon uppskattar medlemsantalet i de olika extremist nationalistiska grupperna som finns till på sin höjd 600, varav ett femtiotal kan betecknas som "hård kärna".

Det finns också nationalistiska partibildningar som arbetar parlamentariskt och som i ett par fall också lyckats få några mandat i fullmäktigeförsamlingar. Dit hör Sverigedemokraterna, Framstegspartiet och Sverigepartiet. Bland dessa partier är in-

ställningen till extremistgrupperna delad. Några menar att de skadar mer än hjälper, andra att de behövs.

Heléne Löw anser att VAM et consortes inte har några förutsättningar att bli rörelser av någon betydelse.

– Men om Sverige får en långvarig och omfattande och arbetslöshet kan fler ungdomar ansluta sig till de parlamentariska partierna.

Också Aleksander Peczenik, professor i allmän rättslära vid Lunds universitet, motsätter sig obestämt förbud i syfte att hindra önskade åsikter.

– Förbud skapar bara martyrer, uppgav han i en intervju i Svenska Dagbladet den 19 mars 1992. Därför anser Peczenik också att det vore fel att hindra personer som Faurisson att sprida sina vanföreställningar i Sverige. Peczenik menar:

– Faurisson kan snacka hur mycket skit han vill. Det är ju lätt att se hur falska uppgifterna är. Han är uppenbarligen bara ute efter att skapa sensation. □

Förbud skapar martyrer och kan leda till att en del grupper trappar upp våldet.

Svensk Socialistisk Samling (SSS)

Svensk Socialistisk Samling, förkortat SSS, var det största nationalsocialistiska partiet i Sverige före och under Andra världskriget. Särskilt stort blev dock aldrig partiet. Det handlade som mest om 10 000 medlemmar och 17 000 röster vid riksdagsvalet 1936.

Vi ska här titta närmare på SSS, för att i kommande nummer granska deras kamporganisation Sveaborg. Vapenbrödrarförbundet Sveaborg grundades av svenska krigsfrivilliga i Finland. Efter kriget omformades Sveaborg till en underjordisk motståndsrörelse, som i händelse av en Sovjetockupation skulle aktiveras och bedriva välorganiserat motstånd.

Bröderna Sigurd och Gunnar Fridegård räknas till den svenska nationalsocialismens förgrundsgestalter.

Redan på 1920-talet hade de utvecklat kontakter med Adolf Hitler och andra partibildare av det tyska NSDAP. I augusti 1924 bildade de Svenska Nationalsocialistiska Frihetsförbundet (SNFF) efter tysk förebild. Samtidigt bereddes mark för en uppsjö av andra nationalsocialistiska sammanslutningar.

På grund av bland annat ekonomiska problem och inre stridigheter slogs 1929, under ledning av Birger Furugård, en rad likasinnade organisationer samman.

Den nya organisationen fick namnet Svenska Nationalsocialistiska Partiet (SNSP). 1932 ställde SNSP som första nationalsocialistiska parti upp i ett svensk riksdagsval och erhöll drygt 15 000 röster. I likhet med tyska NSDAP hade man även en stormavdelning som uppgick till ungefär 500 män klädda enligt

tysk modell.

Partiets ungdomsorganisation hette Nationalsocialistisk Ungdom (NSU) och var helt uppbyggt kring rasfrågan. Enligt deras program skulle de kämpa för "den nordiska rasens pånyttfödelse", bränna all snuskklitteratur och rensa bort allt främmande inflytande. Samtidigt skulle de medverka till att införa nordisk folkuppfostran.

Ungdomsorganisationens stockholmsavdelning hette Anstorm Narva.

10 000 medlemmar

Genomgående för dessa rörelser var att det rådde stor brist på politisk samordning mellan de olika partierna och organisationerna runt om i landet.

Istället för att strategiskt och successivt arbeta mot ett gemensamt mål strävade personer i de olika partiledningarna efter rollen som Sveriges Führer. Inom SNSP rådde en maktstrid mellan Birger Furugård och Sven Olof Lindholm från Göteborg,

som var styckjunkare och furir i Svea artilleriregemente, om positionen som Sveriges svar på Hitler.

Denna inre strid resulterade i att Lindholm, tillsammans med några partigångare från Göteborg, 1933 bröt sig ur och bildade Nationalsocialistiska Arbe-

åtgärder för att underlätta vårt folks tillväxt till dugliga nordiska släktled, istället för nuvarande ansvarslösa födelsestrejk och rasblandning.

2. En stark regeringsmakt oberoende av storkapitalismen och partiintressen, en kooperativ näringsriksdag med sakkunniga

Genom att kalla sig "nationalsocialister" eller "folknationalister" ville SSS markera oberoende gentemot det tyska moderpartiet.

tarpartiet (NSAP). NSAP, som var starkast i slutet av 1930-talet, var kanske inte det mest extrema nazistpartiet men väl det största.

1938 hade partiet enligt Lindholm själv omkring 10 000 medlemmar och därtill många sympatisörer. NSAP hade samma politiska budskap, struktur och politiska instrument som SNSP, från vilket man brutit sig ur.

Rörelsens budskap och inriktning framgår av följande citat ur partiprogrammet:

"Vad vill SSS?"

1. En nordisk rasförnyelse, kraftiga sociala och ekonomiska

representanter för alla samhällslivets områden, istället för nuvarande storbanksvälde och majoritetsdiktatur. (...)

9. Brytande av judarnas makt inom svenskt samhälls- och näringsliv, utvisning av judarna ur Sverige samt medverkande till skapande av en särskild judestat, i stället för statsunderstödd främlingsimport och judiskt inflytande över press, politik och folkuppfostran."

Seger för NSAP

Rörelsen ville inte kalla sig nazistisk utan snarare "nationalsocialistisk" eller "folknationalistisk".

Med den distinktionen ville man markera sitt oberoende gentemot det nationellt tyska socialpartiet NSDAP. Man förfogade i likhet med sin tyska förebild över en hårdför stormavdelning, eller skyddsavdelning (SA) som man själv kallade den.

Skyddsavdelningen ägnade sig, förutom att provocera fram bråk, även åt exercis, idrott, fälttjänstgöring, mötes- och skyddstjänst, tidningsförsäljning och viss teoretisk utbildning. Insatserna poängsattes och låg sedan till grund för befordran eller degradering.

Ur stormavdelningens reglemente går det att utläsa vad som krävdes av en medlem i stormavdelning:

"En SA-man skall genom sitt levnadssätt utgöra en protest mot våra dagars jazzgossar och snobbar och mot den moderna flabbbandan och ungdomens ytliga fjärlsliv. Han skall hålla kvinnan i ära och hålla sig borta från sällskap där man talar nedsättande om den svenska kvinnan som flicka, maka och mor. Han skall också avhålla sig från umgänge med sådana kvinnor som utmärka sig genom oehjedad nöjeslystnad, erotik och utmanande klädsel."

I riksdagsvalet 1936 gick NSAP segrande ur striden om vilket parti som skulle bli det ledande inom svensk nationalsocialism. Likaså var Lindholms strävan efter att bli Sveriges Führer uppfylld.

NSAP fick drygt 17 000 röster, medan SNSP fick 3 000. 1940 bytte NSAP partisymbol, från hakkors till Wasakärven. Partinamnet - NSAP var en direkt översättning av namnet på det tyska partiet - ändrades till Svensk Socialistisk Samling (SSS).

Ungdomsorganisationen som hittills hetat Nationalsocialistisk Ungdom (NSU) fick namnet Ungdomsrörelsen Wasa. Detta var bara några i raden av de ansiktsförändringar som gjordes i syfte att visa självständighet

gentemot moderpartiet i Tyskland.

En annan anledning till namnbytena var att det politiska klimatet sedan kriget brutit ut hårdnat betydligt mot partier i Lindholms genre. Framåt gick i stället Socialistiska Partiet (SP) under ledning av Nils Flyg.

Vänsterrörelse

De mest aktiva i Lindholms parti sökte sig till Finland som frivilliga i Vinterkriget. Parollen under detta krig 1939-1940 var "Finlands sak är vår", en paroll som omfattades av hela det svenska folket. Frivilliga förekom ur alla politiska läger.

Under Fortsättningskriget,

Likt andra nationalsocialistiska partier var även SSS starkt rasistiskt och judefientligt.

som bröt ut vid midsommartid 1941, var de svenska frivilliga betydligt färre, eftersom den finska armén gjorde gemensam sak med den tyska. Bland annat väcktes tankar på ett stor-Finland. Sovjetmakten skulle slås tillbaka ända till Ural. Av de som nu sökte sig till Finland var en stor del medlemmar eller sympatisörer till den nationalsocialistiska Lindholmsrörelsen. De allra flesta av dessa gick sedan med i kamporganisationen Sveaborg som grundades bland de frivilliga ute vid finska Svirfronten.

Sven Olof Lindholm tar bestämt avstånd från tanken att hans parti skulle vara högerorienterat. Snarare var det en

vänsterrörelse, vilket för övrigt bekräftas av partinamn och partiprogram. Lindholm var alltid mån om att förknippa sin rörelse med ordet "socialism".

Efter Hitlers död skrev Lindholm i en nekrolog: "Hitler var alla tiders störste socialist och nationalist. Även om vi ogillar mycket i den tyska krigspolitiken, särskilt ockupationen av nordiska länder, måste vi erkänna storheten i Hitlers socialistiska samhällsbyggande idé."

Lindholm tog alltså avstånd från Tysklands invasion i Danmark och Norge 1940. Om Sverige blivit angripet hade Lindholm själv med vapen i hand stridit mot sina tyska vän-

I riksdagsvalet 1941 fick SSS, SNF och SP tillsammans 13 299 röster.

Ären som följde skadade partiet ytterligare. Partiet blev föremål för polisundersökningar. I februari 1948 anhölls Lindholm misstänkt för att för SSS räkning under kriget ha mottagit ekonomiska bidrag från Tyskland.

I förundersökningar och under förhör med medarbetare framkom det bland annat att en före detta partifunktionär tio år tidigare hade gjort en framställan till SS-chefen Himmler om en rotationspress på vilken partiets tidnings skulle tryckas. Förfrågningen lär ha gällt några hundra tusen kronor, men några pengar hade inte kommit.

Däremot framkom det vid förhör med Artur Grönheim, som var representant för det tyska underrättelseväsendet, att svenskar i Tyskland finansiellt understött Lindholmsrörelsen.

Lindholm hade under kriget framfört till Himmler att han ansåg det nödvändigt att det efter kriget bildades ett "Europas Förenade Förbund". I förbundet borde Sverige garanteras absolut nationell självständighet och utrikespolitisk handlingsfrihet.

Svensk Socialistisk Samlings verksamhet lades ned 1950, då även det sista numret av partiets tidning kom ut. Orsakerna var ekonomiska. Medlemmarna och tidningsprenumeranterna svek.

Därtill var det omöjligt att få tag på funktionärer för att arrangera offentliga möten. Inte alltför sällan slutade mötena med stora upplopp med stenkastning.

Partiet förvandlades 1950 till en kamratförening, vars verksamhet bland annat innefattade en årlig minneshögtid vid Gösta Hallberg-Cuulas grav på Norra begravningsplatsen i Solna.

Hallberg-Cuula var propagandachef och förgrundsfigur i partiets kärntrupp; Vapenbrödrarförbundet Sveaborg. □

Bidrag från Tyskland.

Under Andra världskriget fick SSS att svårare att agera politiskt.

Bland annat förföljdes anhängarna, torgmötena ledde till stora upplopp vilket ledde till att prenumeranter och medlemmar blev rädda och flydde rörelsen.

Maffian mördade JFK

Frank Ragano, en maffiaadvokat, blev i januari 1963 ombedd av det mäktiga transportarbetarförbundets ordförande, Jimmy Hoffa, att söka upp maffiabossen i Florida, Santos Trafficante, och dennes kollega i New York, Carlos Marcello. Hoffa ville att dessa män skulle se till att president John F Kennedy mördades.

De bägge verkade enligt Ragano inte särskilt överraskade när Hoffas "beställning" kom. Ragano: "Deras ansiktsuttryck skrämde mig." Efter mordet blev Ragano uppringd av en mycket nöjd Hoffa, som undrade om han hört den goda nyheten.

Avslöjandet kom i en intervju i tidningen *New York Post* i januari 1992. Är detta den slutgiltiga sanningen om Dallasmordet i november 1963? Mycket talar för att så är fallet. Warrenkommissionen hade inte funnit något stöd för att maffian var inblandad eller stod bakom mordet.

Jack Ruby, nattklubsägaren som sköt Oswald den 24 november 1963, mindre än 48 timmar efter mordet, var enligt kommissionen inte medlem av någon sammansvärjning. Man godtog hans egen förklaring att han var chockerad och handlade av medkänsla för president Kennedys familj.

De omfattande telefonkontakterna Ruby hade haft med maffian veckorna före mordet hade att göra med fackliga problem med de anställda på nattklubben i Dallas. Några bevis för kontakter mellan Oswald och Ruby ansåg man inte finnas.

Kongresskommittén

Den amerikanska kongresskommittén House Select Assassinations Committee (HSCA) såg 1978 betydligt allvarigare på maffiaförbindelserna.

Slutsatsen var att den organiserade brottsligheten hade "motiv, resurser och möjlighet" att utföra mordet. HSCA hävdade inte att Ruby tillhörde maffian men att han hade omfattande kontakter med den. Bland Rubys närmaste vänner fanns Lewis McWillie med nära kontakter bland annat med maffiabossen Santos Trafficante.

Bland dem som Ruby kontaktade före mordet fanns Irwin Weiner (Chicago) och Robert "Barney" Baker, bägge med kontakter till Hoffa och Nofio J Pecora, medarbetare till Carlos Marcello. Andra kontakter var Murray "Dusty" Miller, också nära medarbetare till Hoffa. Under sommaren 1963 ringde Ruby till maffiamördaren Lenny Patrick. Rubys syster, Eva Grant, vittnade om att brodern flera gånger sagt till henne att han varit i kontakt med Patrick.

Oswald hade också förbindelser med maffian, varom mer nedan. HSCA konstaterade att Rubys mord på Oswald passade in i mönstret för maffiamord – en okänd person med maffiakontakter skjuter ner ett betydelsefullt vittne.

Valet av Oswald som "avrättare" passar sämre in i mönstret. Maffian väljer i allmänhet lojala personer, som garanterat inte avslöjar något om de grips av polisen. Oswald var en ung, psykiskt störd, politiskt motiverad person. Men valet av Oswald kan ha haft till syfte att leda tankarna bort från maffia-inblandning.

HSCAs analys tar upp den kampanj som Kennedyadministrationen inlett mot den organiserade brottsligheten. Den hade väckt hat och avsky bland maffioso. Här nedan behandlades närmare Raganos tre huvudpersoner i konspirationen för att mörda Kennedy.

Carlos Marcello

Det fanns enligt HSCA bevis för kontakter mellan Maffian i New Orleans och både

Oswald och Ruby. Marcello hade deporterats 1961 av Kennedyadministrationen till Guatemala, en åtgärd som hade gjort Marcello rasande. Oswalds farbror, Charles "Dutz" Murrel, hade fram till sin död haft nära kontakter med Marcellos organisation. Modern, Marguerite Oswald, likaså.

En av hennes bekanta var under en tid Marcellos personlige chaufför. Den person som ordnade borgen åt Oswald, när han greps för föregelseväckande beteende i New Orleans i augusti 1963, var en underhuggare till en av Marcellos närmaste män. Marcello föddes 1910 i Tunisien av sicilianska föräldrar. Vid 82 års ålder är han nu svårt sjuk i Alzheimers sjukdom.

Han efterträdde på 1940-talet Sam Carolla som ledare för Louisiana-maffian. Myn-digheterna lyckades nämligen 1947 få Carolla deporterad till Italien. På 1960-talet höstade Marcellos organisation *äriligen* in på spel, stölder, prostitution och annan kriminell verksamhet hundratals miljoner dollar.

1967 uppskattades Marcellos personliga förmögenhet till 40 miljoner dollar. Han bodde på Churchill Farms i Jeffersons Parish utanför New Orleans, en lantegendom, som då var värd 22 miljoner dollar.

Före mordet på president Kennedy var Marcello föremål för en rad utredningar. 1961 ledde en av dessa till att han restfördes av det amerikanska riksskatteverket med 835.000 dollar. Strax efter återvändandet till USA från Guatemala, åtalades han för att olagligen ha tagit sig in i USA. Marcello kämpade länge utan framgång för att få en dom från 1938 för narkotikahandel upphävd.

Ett vittne har hävdat att Marcello i september 1962 hemma på Churchill Farms skulle ha sagt:

"Oroa er inte för den där dj -a lilla Bobby. Han skall fixas."

Uttalandet finns citerat i en bok av chefsjuristen i HSCA, Blakey, och Billings *The Plot to Kill the President – Organized Crime Assassinated JFK – The Definitive Story*. New York 1981, s 244. Marcello hade i o m påstått att han tänkte använda "en galning" för mordet, en person som kunde manipuleras. Det var villigt att hans eget folk inte identifierades som mördare.

Marcellos beskriver vikten av att presidenten och inte Robert Kennedy mördas: "Presidenten är en hund och Robert Kennedy är svansen. Om man skär av svansen fortsätter hunden att bitas, men om man hugger av huvudet så dör hunden med svans och alt." (s 245).

Santos Trafficante Jr

HSCA ansåg att Trafficante hade haft motiv, medel och möjligheter att mörda president Kennedy. Han var en av huvudobjekten i bröderna Kennedys kamp mot maffian.

Trafficante föddes 1914 i Tampa, Florida. På 1950-talet tog han där över ledningen för den lokala maffian efter pappan, Santos Trafficante Sr, som hade invandrat från Sicilien. Trafficante Jr är numera avliden. Tampafamiljen ägnade sig åt olagligt spel och narkotikahandel. Jack Ruby hade haft kontakter med flera av Tampagångsterns medarbetare i Dallas: R D Matthews, Jack Todd och James Dolan.

En exilkuban, José Aleman, har vittnat om att Trafficante under ett samtal i september 1962 skulle ha sagt att president Kennedy skulle mördas. Vid samma tillfälle skulle han ha sagt till Jimmy Hoffa att presidenten skulle "få vad han förtjänade" på grund av administrationens intensiva undersökningar av Hoffa. Aleman sade också vid ett HSCA-förhör att Trafficante inte nöjt sig med att påstå att JFK skulle mördas. Han visste med absolut säkerhet att det skulle ske.

Efter mordet på presidenten konstaterade chefen för New Yorkspolisens maffiaavdelning, Ralph Salerno, att "kulan som dödade John Kennedy dödade också Robert Kennedys dröm att krossa den organiserade brottsligheten".

En intressant förbindelse finns mellan Las Vegasgangstern John Rosselli och Trafficante. Det sägs att det var Traffican-

tes män som mördade Rosselli. Rosselli hade påstått att de maffiamän som hade amerikanskt uppdrag att mörda Fidel Castro, hade vänt sina vapen mot president Kennedy.

Rosselli försvann i juli 1976 och tio dagar senare hittades hans massakerade kropp i en oljetunna i Dumbofoundling Bay i Miami. Mördarna hade sågat av Rossellis ben för att få ned hela kroppen i oljetunnan. Han hade strypts och knivhuggits till döds.

Ingen regering har gått så hårt fram mot maffian som Kennedyadministrationen. Ändå hade maffian hjälpt Kennedy i hans presidentkampanj...

James R Hoffa

Liksom Marcello och Trafficante hörde Hoffa till de personer som HSCA ansåg hade motiv, medel och möjligheter att mörda presidenten. En av Hoffas medarbetare, Edward Partin, rapporterade till FBI att han och Hoffa i juli eller augusti 1962 hade diskuterat möjligheten att mörda president Kennedy.

Partin vittnade inför kommittén och hävdade att Hoffa hade ansett att det bästa sättet att stoppa undersökningen och transportarbetarfacket var att mörda Robert Kennedy, justitieministern. Partin var aktiv i Louisianas huvudstad Baton Rouge och hade omfattande kontakter med Marcellos organisation.

Hoffa skall enligt vittnen ha diskuterat användandet av en ensam skytt med gevär med kikarsikte, att det skulle ske i sydstaterna och när Robert Kennedy färdades i en öppen bil. Fördelarna med en öppen bil var, enligt Hoffa, svårigheterna att veta från vilket håll skotten kom.

Vid undersökningen av Rubys telefonsamtal framkom att han under oktober och november 1963 hade haft kontakter med medarbetare till Hoffa. En grundlig undersökning av Rubys telefonsamtal finns i boken *Contract on America – The Mafia Murder of President John F Kennedy*, New York 1988.

Transportarbetarförbundet undersöktes noga just för att konstatera om det fanns förbindelser mellan Ruby och Hoffa. Paul Dorfman, en maffiaboss i Chicago, som spelade en betydande roll för Hoffas maktposition var också en Rubyförbindelse. En annan av Hoffas medarbetare, Frank Chavez, hade med denne strax innan han skulle avtjäna ett fängelsestraff 1967 diskuterat möjligheterna att mörda Robert Kennedy.

Hoffa försvann i juli 1975. Hans kropp har aldrig påträffats. Polisens utredare tror att han lurats till ett möte i Detroit med Anthony Provenzano, en medarbetare med nära kontakter med maffian. Hoffa sköts efter mötet, kroppen fraktades bort i en lastbil. Den placerades sedan i en oljetunna som krossades och smältes ned.

När presidenten mördades var Hoffa i Miami. Han lär ha fått ett raserianfall när han fick höra att hans kollega på huvudkontoret i Washington hade sänkt flaggan på halv stång. En f d yrkesmördare i maffians tjänst, Charles Crimaldi, har hävdade att Hoffa mördades för att han visste för mycket om Kennedy-mordet.

Sammanfattning

En sammanfattning av skälen för maffian att mörda president Kennedy kan se ut på följande sätt:

- Maffian hjälpte Kennedy att vinna valet 1960 (det var en seger med mycket knapp marginal), men presidenten visade aldrig sin tacksamhet.
- Bara några månader efter segern greps Carlos Marcello och deporterades till

Guatemala.

- Ingen regering har gått så hårt fram mot maffian som Kennedys. Robert Kennedy fördubblade den personal som sattes in mot maffian. Processer förbereddes mot mer än 2 000 gangsters.
- Kennedyadministrationen var på väg att finna en samlevnadsform med Fidel Castro, som hade kört ut maffian från Kuba med miljardförluster som resultat.
- President Kennedy förberedde ett åter-

tåg från Vietnam innan maffian hade kunnat bygga upp ett nät för narkotikahandeln där.

Egentligen var presidentmordet riktat mot Robert Kennedy. Genom mordet på brodern blev Robert Kennedy bara "en vanlig advokat" (som Hoffa uttryckte det).

Kennedys kärleksaffärer med maffiabroren Judith Campbell, som erbjöds presidenten av ingen mindre än Frank Sinatra, med kontakter till både maffian och admi-

nistrationen, och andra, som maffiabossen Sam Giancanas dambekant, gjorde att han hamnade på samma nivå som maffiabossarna själva. Nu var fältet fritt för att behandla Kennedy som man gjorde internt vid konflikter – man mördade.

Återstår att avvakta Frank Raganos kommande bok. Om han lever så länge att han hinner skriva den. Hans avslöjanden kan inte ha gjort maffian på gott humör. □

BREV TILL CONTRA

Välkommen med Din insändare. Vi förbehåller oss rätten att korta ned texten, när utrymmet så kräver.

Arbete för invandrarverket

Den 28 september 1990 kom undertecknads 27-åriga filipinska flickvän till min bostad i Älvsjö, fullt legalt med pass och tre månaders turistvisum. Då hon var intresserad av att stanna i Sverige besökte vi den 16 november polishuset på Kungsholmen i Stockholm för att i vederbörlig ordning göra förfrågan om upphålls- och arbetstillstånd. Visumet förlängdes därvid automatiskt tills svar kommit.

I januari 1991 besökte vi ånyo polishuset och fick besked att Invandrarverket krävde att hon snarast skulle lämna Sverige, om nödvändigt avhysas med polisinsats. Plats bokades till den 19 januari, men på grund av kriget i Persiska viken och en arbetskonflikt skedde avresan först den 2 april. Polisen godkände att "force majeure" förelåg. Avresan skedde frivilligt och utan några som helst komplikationer.

Vid återkomsten till hemlandet lade hon i vederbörlig ordning in en ny ansökan till svenska ambassaden i Manila som jag stödde med en inlägga till Invandrarverket. 14 augusti 1991 fick jag ny kallelse till polishuset emedan Invandrarverket ville ha mer information om våra personliga förhållanden.

Under cirka en timmes tid blev jag därvid tillfrågad om: Namn och ålder på hennes tre barn, föräldrar och syskon (trots att vi tidigare i flera inlagor redogjort därför). Vidare hur länge bekantskapen varat, hur många brev vi skrivit till varandra, hotell som vi bott på, vilka resor vi tillsammans gjort i Sverige, om hon lagade mat, vad vi sysslade med på fritiden, om hon träffat

mina fyra syskon, vad de hette och hur gamla de var samt en del annat som jag inte minns.

Man förstår nu varför flyktingar och invandrare får vänta så länge på besked när Invandrarverket sysselsätter sig med så betydelsefulla ting. Sedermera kom avslag trots mitt påpekande att vi i allt följt gällande lag, jag hade personligen betalat hennes resa och uppehälle, hon hade inte kostat staten ett öre.

Däremot beviljades medborgarskap åt två knarkhandlare, samt pension åt en grekisk sutenör.

Paul Karlsson

Vem dödar vem?

I massmedia hör och läser vi ständigt om palestinierna som dödas i Israel och dess grannländer. Men vem som dödar dem förtigs för det mesta.

Sedan 1948 har 42 100 palestinier dödats. Av dessa dödades 3 200 i konfrontation med israelerna, medan hela 38 900 dödades av araberna. Under samma tidsrymd har 11 250 israeler dödats av palestinier.

Sedan 1967 har PLO dödat 1 103 judar, medan 372 palestinier under samma tid dödades av israelerna. Detta är upplysningar hämtade från en statistisk årsbok 1991, utgiven av Ludvig Scheider, Jerusalem.

Jag är mycket trött på att ständigt bli itudad hur fruktansvärda de israeliska soldaterna är som skjuter på stenkastande barn.

Det är dags att Israels motpart visar återhållsamhet med terror och våld om Israel ska kunna lita på sina förhandlingspartner.

Leif Fjeldberg

Contra behövs!

I början av 1970-talet besökte jag huvudstaden (vilket inte händer så ofta) och vid en promenad på Sergels Torg fick jag se en sandwichman bärande på plakat där det stod: "ned med kommunism & nazism".

Detta var en modig man tänkte jag, hans tidning måste jag köpa. Den hette *Argument*. I den stod det mycket om vänstervågen och USA-hatet. Eftersom jag tidigare varit sjöman och fått förmånen att besöka både öst- och västländer fick jag tillfälle att jämföra. Visserligen bara från sjömannens sida, men i alla fall.

I Västeuropa försökte man sopa undan spåren efter Andra världskriget och där kunde vi röra oss fritt vid strandhugg. Raka mötsatsen var det i östhamnarna. Där fanns militär och kontroller till tusen. Varubrist, tvång och en synbar tristess, detta var vad vänsterstaterna hade att visa upp.

Förvåningen blev därför stor när jag kom hem till det sk neutrala Sverige och fick se och höra massmedia som tog parti för kommunistdiktaturen och öste galla över USA. Glömt var att USA hjälpt till att neutralisera nazismen och strax efter ställde upp för att skydda oss från Sovjets aggression. Detta vänstervridna otacksamma ställningstagande var för mig ofattbart. Hade inte USA sagt stopp så hade hela klotet varit kommuniststyrt i dag. Detta var ju Kremls målsättning.

När *Argument* försvann kom *Contra* som ett drygt så bra komplement. Hoppas att Ni kan fortsätta att avslöja vänstermaffian i Eder utmärkta tidskrift, den behövs.

Evert Holm

BOK-NYTT

Vänsterns moraliska skuld

Norra halvklotets jordenruntfärdare kan med förbundna ögon färdas mot vänster (utmed polcirkeln) och sluta cirkeln vid utgångspunkten – från höger. Denna obönhörliga naturlag har – inte minst i Sverige – likt en farsot drabbat de flesta sk vänsterintellektuella.

Dessa blundande resenärer fullbordade sin ideologiska cirkel mot yttersta högerkanten, oberörda av att de hamnat i sällskap med Le Pen, historierevisionisten Faurisson och andra likasinnade.

Gulfkrigets utgång, varunder de vänsterintellektuella fullbordade sin demaskering, samt sovjetimperiets definitiva sammanbrott, gjorde den hittills invanda politiska skalan – vänster, mitten, höger – mogen att tillsammans med de röda fanorna kastas på sophögen. Mänskligheten visade sig bestå av två motpoler: ärliga och bedragare, livsbejakare och dödgrävare, känsliga humanister och känslökalla sadister...

De kommunistiska politruker-na missionerade att mänsklighetens "räddning" var socialismens seger över världen. Deras medvetna och omedvetna sadister sökte tillsammans med de nyttiga idioterna vägar att breda förkunnelsen.

På 1960-talet, när infiltrationen nådde de västerländska universiteten, manades kadrenna att ägna sig åt journalistiken. Några år senare började massmedierna kantra på grund av vänstervinden, och har ännu fyra årtionden senare inte återfått balansen. Den så kallade mediavänstern var född.

Författaren till avsnittet *Demonen i väster*, Per T Ohlsson, kände antagligen inte till

mediavänsterns makt när han blev politisk chefsredaktör för Sydsvenska Dagbladet i Malmö. Såväl tidningens chefredaktör som den politiske chefredaktören blev tvungna att ta ledigt.

Redan två år efter Andra världskrigets slut kunde den som ville ta del av sanningen om Sovjetunionen. En högt uppsatt sovjet tjänsteman, Viktor Kravtjenko, hoppade av till väst och

gav ut boken *Jag valde friheten*. Vana att parasitera på de borgerliga tidningarnas kultursidor satte de vänsterintellektuella igång en förtalskampanj, vilket ledde till att den utmärkta boken, vars innehåll står sig ännu idag, blev föga uppmärksam. Tidningsläsarnas gemälen censurerades bort.

En generation senare, 1969, kom nästa uppseendeväckande bok om Sovjetsamhället. Svetlana Allilujeva, Stalins dotter, flydde hemlandet och utgav i väst boken *Ett enda år*. Hon inte bara bekräftade Kravtjenkos avslöjanden om svält, godtycke, massmord och judeförföljelser, utan kom med ytterligare chockerande fakta.

Svetlana skriver bland annat om sin far att dennes dröm varit att sluta varaktigt fred med Na-

zityskland för att erövra och underkuva världen. Kumpanen Hitler avslöjade alltsammans... Långt efter Andra världskrigets slut brukade han muttra inom familjekretsen: "Ack, tillsammans med tyskarna skulle vi ha varit obesegbara". Denne perverterade galning höjdes till skyarna för sin visdom och tillbads som om han vore en gud.

Essäsamlingen *Vänsterns moraliska skuld* är en högaktuell, mästerligt skriven och intressant dokumentation, med talrika exempel på vänsterintellektuell naivitet, förslagenhet och medbrottlighet. Man darar vid tanken på vad som skulle ha hänt mänskligheten om de hade lyckats i sina uppsåt att lyckliggöra världens folk med Marx', Lenins, Stalins, Pol Pots eller Maos varianter av socialismen.

Marek Zyto

Vänsterns moraliska skuld. Timbro. ISBN: 91-7566-232-9

Rysskräcken i Sverige

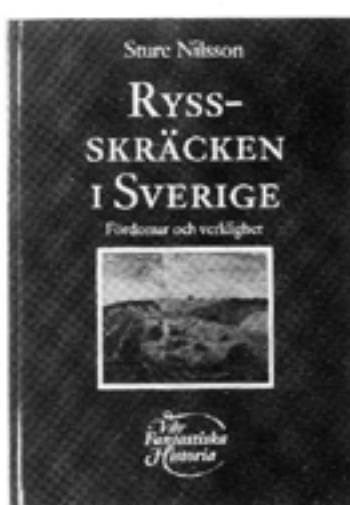
Bokens författare hävdar att vi svenskar under århundraden har varit drabbade av rysskräck.

Grundläggande för vår rysskräck är, menar författaren, hemvändande karoliners berättelser om fasorna under fångenskapen i Sibirien och rysshärjningar längs den svenska Östersjökusten. Författaren säger också att rysskräcken övergick till hat under 1800-talet.

Författaren vill belysa svenskarnas rysskräck genom att skildra ett antal episoder, personöden och historiska tilldragelser som har anknytning till Ryssland. Han nämner också personer som intagit en ryssvänlig hållning, däribland Johan Lud-

vig Runeberg, Erik Johan Stagnelius och August Strindberg.

Flera av de händelser och livsöden som återgives i boken är i dag okända för de flesta. Hur många känner exempelvis till att 12 000 ryska soldater höll Stockholm, Norrtälje, Norrköping och Söderköping besatta under närmare ett år? Soldaterna hade inkallats på begäran av den svenska adeln för att stävja

inre oroligheter. Av de personöden som författaren låter passera i revy kan nämnas rysshataren Johan Hiärne, den försmådde ryske balalajkaspelaren, överlöparen Sprengtporten och generaldottern från Moskva, som blev Sveriges första kvinnliga professor.

Ett kapitel ägnas Lenins resa i april 1917 från Zürich till Petrograd.

Bakgrunden till att Lenin kunde företa denna resa var att Tyskland i Lenin såg en möjlighet till förändring av det politiska läget i Ryssland med åtföljande separatfred mellan de båda krigförande länderna. Därför gav Tysklands regering Lenin och hans bolsjevikgrupp tillstånd att passera tyskt territorium.

När bolsjevikerna i sin järn-

vägsvagn kom till Stockholm möttes de av ledande svenska socialdemokrater, som fulla av förtjusning solade sig i glansen från bolsjevikledaren. Stockholm var ingen ny bekantskap för Lenin. Han hade nämligen tillsammans med bland andra Stalin deltagit i den fjärde ryska socialistkongressen, som i hemlighet hölls i Folket hus i Stockholm 1906.

Att dessa båda herrar, som skulle bli historiens största massmördare, hade varit i Stockholm på kongress kom till allmänhetens kännedom först i juni, då Hjalmar Branting avslöjade sanningen i tidningen Social-Demokraten.

Under sitt uppehåll i Stockholm sammanträffade Lenin också med tyska finansärer, vilka genom sitt stöd till Lenin hjälpte honom att lägga grunden till världshistoriens grymmaste diktatur. Rysskräcken i Sverige är en lättläst och intressant bok, som utökar läsarens historiska kunskapsförråd.

David Stavenheim

Sture Nilsson: *Rysskräcken i*

Sverige. Fördomar och verklighet. Samspråk Förlag 1990. ISBN: 91-86020-92-7

Till vänster om marknaden

Denna bok ger vid handen att vårt bistånd, sorgligt att säga, har gjort mer skada än nytta. Biståndet har kostat oss 240 miljarder hittills.

Maj-Britt Theorin har räknat ut hur många daghemsplatser man kunde ha fått för JAS-planen. Men hon kunde fortsätta med att räkna om SIDA:s miljardrullning till något mer meningsfullt.

Pengarna är en aspekt på saken. En annan gäller biståndets *inriktning*. Andra europeiska länder ger 0,2 eller 0,3 procent, något en halv procent, av BNP som ulandsbistånd.

Svenskarna har däremot fått enprocentmålet på hjärnan. Folkpartiledaren har till och med föreslagit två procent. Procentsatsen förefaller viktigare än biståndets inriktning och om biståndet är meningsfullt.

Halva boken ägnas åt u-hjälpen i nio afrikanska stater. Tabeller redovisas från 1962 och framåt. De socialdemokratiska regeringarna statsade i huvudsak på kommunistiska, odemokratiska stater.

Uppfattningen att vårt bistånd skulle kunna förbättra förhållandena i de fattigaste u-länderna är helt felaktig. Pengarna har i stället gått till regimen i respektive land. I vår välmening har vi inte alls hjälpt de fattiga, men väl berikat härskarnas bankkonton.

Hur kunde en svensk socialdemokratisk regering begå sådana misstag? Varför kontrollerades inte vart pengarna tog vägen? Givetvis har miljarderna understött Sveriges utrikespolitiska ambitioner i Zimbabwe, Etiopien, Vietnam och Guinea-Bissau, men det är nomenklaturen, inte folket, som fått miljarderna.

För den som vill veta vad som händer med vår svenska idealitet i praktiken är denna bok en viktig läsning. Givetvis är det socialismen som mål som fått socialdemokraterna i Sverige att satsa så hårt på socialistiska enpartistater.

Svenska folket vill hjälpa människor i nöd. Därför blir besvikelsen stor. Det leder till populistiska rop om slopad u-hjälp.

Till vänster om marknaden består till stor del av SIDA-rapporter. Det är obehaglig läsning, men nyttig och nödvändig.

Arne Sundström

Rolf Englund: *Till vänster om marknaden. Timbro. ISBN: 91-7566-219-1*

CONTRA 5 1992

I kommande Contra granskar vi den underjordiska motståndsrörelsen Vapenbrödrärförbundet Sveaborg. Vi ska också börja en artikelserie om de länder som en gång utgjorde Sovjetunionen. Som första land tittar vi på Kazachstan. Och som vanligt mycket mer...

...kommer i augusti